ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 27 ΜΑΪΟΥ 1933. ΜΗ ΞΕΧΝΑΤΕ ΤΗΝ:

Παπαροῦνα

ΕΤΟΣ Α΄. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 15 — Ἰδιοκτήτης—Διευθυντής: ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (ΠΩΛ ΝΟΡ). — Ἀθῆναι, 27 ΜΑΪΟΥ 1933. — ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2.

ΑΛΛΑΙ ΜΕΝ ΒΟΥΛΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ΑΛΛΑΙ ΔΕ ΒΟΥΛΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ο ΠΟΛΙΤΗΣ : Τί γίνεται ἐδῶ, πατριώτη ;
ΠΟΛΙΣΜΑΝ : Ἡ βουλὴ συνεδριάζει...

Η "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ,,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (ΠΩΛ ΝΟΡ)

Ἐπὶ τῆς ὕλης: ΛΥΝΤΙΑ ΝΙΚΟΛΣ

Γραφεῖα: ΚΟΡΑΗ 4

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησία Δρχ. 100.–
Ἐξάμ. » 60.–
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησία Δολ. 3.–
Ἐξάμ, » 2.–

ΧΟΙΡΕΙΟΝ ΑΡΘΡΟΝ

ΕΙΡΗΝΗΝ, ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ, ΤΑΞΙΝ

Τοὺς ἐπροτείναμεν εἰρήνην, τοὺς ἐπροτείναμεν ἀσφάλειαν, τοὺς ἐπροτείναμεν τάξιν. Καὶ διατί τὸ ἐκάμαμεν αὐτό ; Διότι πραγματικῶς ἐποθοῦμεν νὰ ἴδωμεν τὴν εἰρήνην ἐδραιουμένην εἰς τὸν τόπον τοῦτον. Διότι, τῇ ἀληθείᾳ, ἠθέλομεν νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀσφάλειαν εἰς τὸν πολυπληθῆ τοῦτον τόπον. Ἀλλ' ἐρωτᾶται: Μᾶς συμφέρει ἡ τάξις ; Μᾶς συμφέρει ἡ εἰρήνη ; Μᾶς συμφέρει ἡ ἀσφάλεια ; Ἐὰν ἡ Ἑλλὰς εὐνομήσῃ ὡς κράτος, ἐὰν ἡ Ἑλλὰς ὀρθοποδήσῃ ὡς χώρα, ἐὰν ἡ Ἑλλὰς, ἡ ὡραία αὐτὴ κοιλὰς τῶν δακρύων, ἥτις ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον ἀποζῇ ἐκ τῆς διχονοίας, ἐκ τῆς ἀτασθαλίας καὶ ἐκ τῶν διαρκῶν ἀνωμαλιῶν, ἐὰν ἡ Ἑλλὰς, λέγομεν, ἡσυχάσῃ, ἐὰν ὅλοι οἱ πολῖται της ἀφιερώσουν τὴν ζωήν των, τὰς δυνάμεις των, τὰς περιουσίας των, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματά των, τότε τί θὰ συμβῇ ; Τοσμερὸν καὶ νὰ τὸ σκεφθῇ κανείς. Ἰλιγγιᾷ ὁ νοῦς καὶ κινδυνεύει νὰ παραφρονήσῃ ἐπὶ τῇ σκέψει τοῦ τί θὰ συνέβαινεν ἂν συνέβαιναν ὅλα αὐτά. Αἴ, λοιπόν, κύριοι! Ἂν συνέβαιναν ὅλα αὐτα, ἡ Ἑλλὰς θὰ ἔπαυε νὰ εἶνε Ἑλλάς. Καὶ τοῦτο θὰ ἦτο ἡ καταστροφή.

Γένοιτο!

Η «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ»

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Γρυξενόπουλον.— Ἀκαδημίαν χορεῦ ἐνταῦθα. — Ἔχετε χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὴν φρασεολάϊν Τζούλιαν. Οἱ φράουλες πολὺ καλὲς, ἀλλὰ πολὺ κουτές. Δὲν αναμένομεν ἀπάντησιν.

Ἀχ. Μανάκην.— «Πρόσθετον ἀστυφύλακα». — Ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν σας ὁλόκληρον συλλογὴν κλόμπς διὰ νὰ τιμωρησετε τοὺς παρεκτρεπομένους συγγραφεῖς. Περᾶστε νὰ τὰ παραλάβετε!

Κον. Χρ. Γιαννακόπουλον.—Ἀρχιζηλωτὴν τοῦ Χριστεῦ κλπ. — Ἔχετε δίκαιον. Ὁ γάμος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ 7 θανάσιμα ἁμαρτήματα. Ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐπιβάλλετε καὶ ἄλλην τιμωρίαν εἰς τὸν γαμβρόν σας; Κατὰ τὰ ἄλλα τα πράγματα εἶνε ὅπως τὰ λέτε· αἱ μεγαλείτεραι χριστιανικαὶ ἀρεταὶ εἶνε ἡ κακία, ἡ βλασφημία, αἱ κατάραι, ἡ αἱμοβορία, ἡ ὑποκρισία καὶ τὸ μῖσος. Μπράβο!

Κον Μπέην Μαυροχαφεμιχάλην.— Ρίον Ἰανέϊρον. —Μίτζα ἐλήφθη. Σᾶς ἀναμένομεν εἰς τὰ γραφεῖα μας διὰ νὰ μᾶς προσφέρετε καφέν.

ΑΙ ΚΟΙΝΟΤΟΜΙΑΙ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΒΟΥΛΙΑΣ

Καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν αἱ εὔστοχοι ἀπαντήσεις, τὰς ὁποίας ἔδωσεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας ἡ Θεία Ἀβουλία εἰς τὰς εὐστόχους ἐρωτήσεις τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τῶν ἀναγνωστριῶν μας, ποὺ κατέφυγον εἰς τὰ φῶτα της καὶ ἐζήτησαν τὰς συμβουλάς της. Ἀθρόαι καταφθάνουν εἰς τὰ γραφεῖα μας αἱ ἐπιστολαὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας—καὶ ἀναγνωστριῶν—ποὺ ζητοῦν τὰς συμβουλὰς τῆς Θείας Ἀβουλίας.

Συνεχίζομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐρωτήσεων καὶ τῶν σχετικῶν ἀπαντήσεων τῆς Θείας Ἀβουλίας, κατὰ τὴν σειρὰν τῆς λήψεώς των:

'Αγαπητὴ Θεία 'Αβουλία'

Λατρεύω τὸν ἄνδρα μου. Ὁ ἄνδρας μου μὲ λατρεύει. Μὲ μίαν λέξιν: Λατρευόμεθα. Ἐν τούτοις, εἶνε τώρα ὀλίγα ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ σύζυγός μου δὲν ἔρχεται εἰς τὸ σπίτι. Ἐρώτησα τὴν ὑπηρέτριαν ποίαν ὥραν περνᾶ ὁ σύζυγός μου ἀπὸ τὸ σπίτι ; Ἀλλ' ἡ ὑπηρέτριά μου, ἢ διότι δὲν ἐγνώριζε, ἢ διότι δὲν ἤθελε, ἠρνήθη, νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Καταφεύγω εἰς σᾶς, Θεία Ἀβουλία. Τί νομίζετε ὅτι εἰμπορεῖ νὰ συμβαίνῃ ;

Πηνελόπη Ὀδυσσέως

Ἀπάντησις: Εἴσθε χήρα καὶ τὸ ἔχετε ξεχάσει καὶ σεῖς καὶ ἡ ὑπηρέτριά σας.

'Αγαπητὴ Θεία 'Αβουλία'

Εἶμαι δεκαεπτὰ χρονῶν. Ὅπως θὰ ἐννοήσετε ἀπὸ τὸν γραφικόν μου χαρακτῆρα καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν ὑπογραφήν μου, πρόκειται περὶ ἀρσενικοῦ. Ἐν τούτοις, δὲν σᾶς ἀποκρύπτω ὅτι θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ μὲ ἔλεγαν Γιαννοῦλα καὶ ὄχι Γιάννη, νὰ ἔχω μακρυὰ μαλλιὰ καὶ ὄχι νὰ τὰ κόβω, νὰ φορῶ φουστανι καὶ ὄχι παντελόνι—ἢ καὶ τίποτα—καὶ νὰ σουλατσάρω στὴν Ὁμόνοια. Τί μὲ συμβουλεύετε ; Νὰ τὸ κάνω ;

Γιάννης

Ἀπάντησις: Νὰ τὸ κάνῃς.

'Αγαπητὴ Θεία 'Αβουλία'

Δι γονεῖς μου θέλουν νὰ μὲ παντρέψουν. Εἶμαι, λένε, κοτζὰμ κοπέλλα πειά! Ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω μεγάλην ἀντιπάθεια στὸ γάμο, δὲν ξέρω γιατί. Μήπως ξέρετε σεῖς ;

Κατίνα Μελεμενιᾶ

Ἀπάντησις: Ὄχι.

'Αγαπητὴ Θεία 'Αβουλία'

Εἶμαι κομμουνιστής, ἀλλὰ δὲν ξέρω καλὰ-καλὰ τί θὰ πῇ νὰ εἶσαι κομμουνιστής. Χθὲς σὲ μιὰ συζήτησι, μιὰ φίλη δεσποινίς, μοῦ ἔκαμε τὴν ἑξῆς παρατήρησιν: Ἐγὼ σᾶς λέω, μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ παύατε νὰ εἴσαστε κομμουνιστής, ἂν σᾶς ἐπρότειναν ξαφνικὰ νὰ γίνετε «πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας». Τί λέτε ; Νὰ δεχθῶ ;

Πίπης Πεπεπίπης

Ἀπάντησις: Ἂν ξέρετε ἐγγλέζικα, ναί.

ΔΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΑΣ

Καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν τὰ διασκεδαστικὰ μαγικὰ παιγνίδια ποὺ τὴ στήλη τους ἐγκαινιάσαμε ἀπὸ τὸ προηγούμενο φύλλο τῆς «Παπαρούνας». Ἀθρόαι κατακλύζουν τὰ γραφεῖα μας αἱ ἐπιστολαὶ τῶν ἀναγνωστῶν, ποὺ μὲ ἀγανάκτησιν διαδηλώνουν τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν παγνιδίων αὐτῶν. Οἱ ἀναγνῶσται μας βεβαιοῦν μὲ τὸν λόγον τῆς τιμῆς των ὅτι ὁπουδήποτε ἠθέλησαν νὰ κάμουν τὸ κομμάτι τους μὲ τὰ διασκεδαστικὰ παιγνίδια τῆς «Παπαρούνας» μόλις καὶ μετὰ βίας διεσώθησαν ἀπὸ τὰ...χειροκροτήματα τῶν παρισταμένων.

Σήμερον συνεχίζομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν μαγικῶν αὐτῶν παιγνιδίων, μὲ τὴν κρυφὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ αὐξηθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ «Παπαροῦνα» προέρχεται εἰς συνεννοήσεις ὅπως συμβληθῇ μὲ μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας κλινικὰς τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὴν δωρεὰν νοσηλείαν τῶν ἀναγνωστῶν της ἐκείνων, ποὺ διακινδυνεύουν τὴν ζωήν των κατὰ τὰς συναναστροφάς, καὶ ἀποπειρῶνται νὰ διασκεδάσουν τοὺς παρισταμένους μὲ τὰ παιγνίδια μας.

Ποῦ εἴχομεν μείνει; Εἰς τὸ 3ον πείραμα. Συνεχίζομεν:

ΠΕΙΡΑΜΑ 4ον. Ὅταν εὑρεθῆτε εἰς μίαν συναναστροφὴν παρά τινι οἰκογενείᾳ, ἐν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ὁποίας ἔχει καταδικασθῇ εἰς τὸν δι' ἀπαγχονισμοῦ θάνατον καὶ ἡ ποινή του ἔχει ἐκτελεσθῇ ὑπὸ συνθήκας ἀνατριχιαστικὰς, κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ γλέντι εὑρίσκεται εἰς τὸ φόρτε του, ἀρχίζετε νὰ μιλᾶτε μὲ τρόπον γιὰ τὸ «σκοινὶ τοῦ κρεμασμένου» καὶ ζητᾶτε νὰ σᾶς δώσουν ἕνα κομμάτι, γιατί τὸ θεωρῆτε «γουρλίδικο» τὸ ὅ.τι εἶνε γουρλίδικο ἀποδεικνύεται ἀμέσως. Οἱ οἰκεῖοι τοῦ κρεμασμένου πέφτουν ἀπάνω σας, κρατοῦντες παντὸς εἴδους ἀγχέμαχα ὅπλα—ἤγουν: μαχαίρια, πηρούνια, κουτάλια, ξύλα κλπ. καὶ ἔτσι πληροφορεῖσθε γιατί «δὲν πρέπει νὰ μιλῇ κανεὶς γιὰ σκοινὶ στὸ σπίτι τοῦ κρεμασμένου».

ΠΕΙΡΑΜΑ 5ον. Ὅταν εὑρίσκεσθε εἰς μίαν συναναστροφὴν εὐθύμων ἀνθρώπων καὶ εἶσθε περίλυπος μέχρι θανάτου, ἠμπορεῖτε, διὰ νὰ μὴ σᾶς χαλάσουν τὸ κέφι, νὰ εὕρετε πολλοὺς τρόπους διὰ νὰ διατηρήσετε τὴν μελαγχολίαν σας, καὶ, ἂν θέλετε, νὰ μελαγχολήσουν καὶ οἱ ἄλλοι, ἠμπορεῖτε καὶ αὐτὸ νὰ τὸ ἐπιτύχετε. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ προσποιηθῆτε τὸ μεθυσμένο, ἔστω καὶ ἂν δὲν σᾶς ἔχουν δώσει πολὺ κρασὶ νὰ πιῆτε καὶ νὰ ἀρχίσετε νὰ σπᾶτε ὅλα τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη καὶ τὰ ἔπιπλα τοῦ σπιτιοῦ εἰς τὸ ὁποῖον σᾶς φιλοξενοῦν. Ἂν καὶ αὐτὸ δὲν ἀρκέσῃ γιὰ νὰ χαλάσῃ τὸ κέφι τῆς παρέας, τότε ἀρχίζετε νὰ κατασπάζεσθε διακαῶς τὴν οἰκοδέσποιναν εἰς ὅλα τὰ ἀκάλυπτα μέρη τοῦ σώματός της ὡς καὶ εἰς τὰ μέρη ποὺ κατορθώνετε νὰ ἀποκαλύψετε μὲ τὰς ἰδίας σας δυνάμεις.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ εἴσαστε ὑπερβέβαιοι ὅτι θὰ διατηρήσετε τὸ γαλασμένο σας κέφι καὶ θὰ καλοπεράσετε στὸ ἀρμόδιον τμῆμα ὅπου θὰ διανυκτερεύσετε...

ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑ ΑΝΑΓΚΩΣΤΟΥ

Ἀγαπητὴ «Παπαροῦνα»,

Λαμβάνεις... τὰ κάτωθι, ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Εἶχα ἔρθει κατὰ τ' ἀπομεσήμερο προχθὲς στὰ γραφεῖα σας, κομίζοντας ὑπὸ μάλης καμμιὰ πενταχοσαριὰ χειρόγραφά μου πολὺ...σπουδαῖα.

—Τί θέλετε, μοῦ λέει μία κυρία... τῶν γραφείων σας.

—Ποιὰ εἶσθε, τὴ ρωτάω;

—Εἶμαι... ἡ καθαρίστρια!

—Δὲν εἶνε κανένας ἐδῶ, τῆς λέω, μὲ ὕφος σπουδαῖον;

—Εἶμαι ἐγὼ, μοῦ λέει, μὲ ὕφος... σπουδαιότερον!

Πραγματικῶς παρετήρησα ὅτι αὐτὴ ἦταν...αὐτή. Ἐγὼ μόνον δὲν ἤμουν πειὰ... ἐγὼ. Διότι, τί τὰ θέλετε! Μὲ ὅλη τὴ σπουδαιότητα ποὺ... κρατοῦσα, ἡ τόσον ἀπρόοπτος καὶ ἐπίσημος αὐτὴ... ὑποδοχὴ, μέκανε στὴ στιγμὴ ἄλλον ἄνθρωπο καὶ, μὲ ὕφος... ἄλλου ἀνθρώπου:

—Τί... κάνετε; τὴ ρωτάω.

—Σκουπίζω τὰ... ἀχυρόγραφα, μοῦ λέει. Δὲ βλέπετε; Σεῖς, τί θέλετε... τέτοια ὥρα;

—...Κάτι ἤθελα!

—Γιὰ πέστε μου!

—Νὰ... ἤθελα αὐτὰ... τὰ χειρόγραφα...

—Πολὺ εὐχαρίστως! Νὰ πάρετε ὅσα θέλετε! Πάρτε τα μάλιστα... ὅλα, νὰ μ' ἀπαλλάξετε... ἀπ' τὸν κόπο!

—Νὰ πάρω; Νὰ τὰ πάρω... ὅλα; Τί λὲς, χριστιανή μου; Ἐγὼ ἦρθα ν' ἀφίσω, νὰ... τ' ἀφίσω ὅλα, ὄχι... νὰ πάρω! Γιὰ κύτταξε! Εἶνε ὅλα... δικά μου, τῆς λέω. Καὶ, σύροντας τὰ... ὑπὸ μάλης... τῆς τάδειξα ὅλα!

Ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀνεπήδησε ἔντρομος.

—Ντρέπομαι, κύριε, μοῦ λέει. Ντρέπομαι... γιὰ λογαριασμό σας! Κοντζάμ κύριος ἐκεῖ νὰ καθόσαστε νὰ κάνετε τέτοια πράμματα! Ντροπή σας!

—Καὶ τί ἔκανα; διεμαρτυρήθην ἐντόνως.

—Νὰ...αὐτὰ ποὺ κάνατε! Αὐτὰ... ποὺ μοῦ δείχνετε!

—Σοῦ ἔδειξα κάνα κακό;

—Ἐλεεινό!

—Ἔτσι σοῦ φαίνονται... τὰ δικά μου; Ἐλεεινὰ; Μὰ... αὐτὰ εἶνε... ἀριστουργήματα!

—Ἔτσι... λένε ὅλοι! Μὰ... ὕστερα ἐσεῖς... δὲν ξέρετε. Ἀηδίες ἀραδιάζετε φόρα, γιὰ νὰ κουβαλάω ὕστερα ... κόφες γιὰ σᾶς!

—Μὰ... τὰ δικά μου, κυρά μου, δὲν εἶνε γιὰ... κόφες ὅπως... τῶν ἀλλογῶνε.

—Καλὲ τί μοῦ λὲς, μοῦ λέει καὶ, κουνώντας περιφρονητικὰ... τὸ κεφάλι: Τὰ δικά σας εἶνε γιὰ νἄναι... Ἐμένα, δὲ γελιέται τὸ μάτι μου. Ἀπ' αὐτὰ γιομίζουν κάθε μέρα φίσκα... τὰ καλάθια. Λυπηθῆτε με, κύριε, καὶ μὴν ξανάρχεσθε πειὰ ἐδῶ μὲ τέτοια... καταπλάσματα! Πηγαίνετε κι' ἀλλοῦ, βρὲ ἀδελφέ, ποὺ νἄχουν καθαρίστριες... πειὸ νέες ποὺ νἀντέχουν σὲ... βασανιστήρια. Ἐγὼ δὲν ἀντέχω πειὰ σ' αὐτή... τὴ βρωμοδουλειὰ καὶ... θὰ φύγω!

Τί νὰ κάνω! Τὰ μάζεψα! Τὰ μάζεψα... γιὰ ἄλλοῦ, ποὺ νἄχουν καθαρίστριες πειὸ νέες καὶ... πειὸ περιποιητικὲς γιὰ νὰ μὲ ὑποδέχονται.... ὅπως μοῦ πρέπει.

ΣΑΧΛΑΜΠΟΥΡΔΑΣ

ΠΙΕΣ ΓΛΥΚΟ ΚΡΑΣΙ...

(Ἀπὸ τὴν Ἐπιθεώρησι «Παπαροῦνα»)

Α'

Σὰν μπαίνω μέσα στὴ ταβέρνα,
κέρνα, κέρνα
λέω στὸν ταβερνιάρη, ρετσίνα κεχριμπάρι.

Κι' ἀπ' τὸ κρασάκι του τὸ φίνο
πίνω, πίνω,
καὶ στάλα δὲν ἀφίνω ἀπ' τὸ γλυκὸ κρασί.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Πιὲς γλυκὸ κρασὶ δὲν εἶν' ντροπὴ
μὴ σὲ μέλει ὁ κόσμος τί θὰ πῇ.
Ἡ καρδιά σου ἂν τύχῃ νὰ πονάῃ,
ὅταν πίνῃς ὁ πόνος σου περνάει.

Πιές, ἔστω μονάχα μιὰ γουλιά,
πὲς πῶς π[illegible] γίλια δυὸ φιλιὰ
ἀπὸ μιὰ ξανθοῦλα π' ἀγαπᾶς τρελλὴ μικρὴ
ποὺ σ' ἔκανε μπεχοῆ.

Β'

Πίνω γιὰ νὰ ξε[illegible]νῶ τὸν πόνο,
μόνο, μόνο,
γιατὶ κ' ἐγὼ ἀγαποῦσα
κάποια ξανθομαλλοῦσα
καὶ μὲς τοῦ μεθυσιοῦ τὴν τρέλλα,
γέλα, γέλα,
λέω στὸν ἑαυτό μου, γέλα καὶ μὴν πονῇς! ..

ΡΕΦΡΑΙΝ

Πιὲς γλυκὸ κρασί...

(Τραγουδιέται ἀπὸ τὸν κ. Ν. Περδίκη στὸ «Περοκέ». Μουσικὴ Κατριβάνου).

ΡΕΚΟΡ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

1. «Τὸ πορτοφόλι σου ἢ τὴν ζωήν σου!» Εἶνε ἡ φράσις μὲ τὴν ὁποίαν οἱ κακοποιοὶ σταματοῦν τὸν περίφοβον διαβάτην, κατὰ τὴν νύκτα εἰς σκοτεινὰ καὶ ἀσύχναστα μέρη. Ἀλλὰ ἐμεῖς, σᾶς προσφέρουμε πορτοφόλι καὶ δὲν σᾶς ζητοῦμεν τὴν ζωήν. Μόνον μίαν λογικὴν τιμήν.

2. Αἰτία τῆς αὐτοκτονίας τοῦ δισεκατομμυριούχου διεμηχάνου τῶν σπίρτων ὑπῆρξεν ἡ κατασκευὴ τοῦ πρώτου ἀναπτῆρος. Ἂν θέλετε νὰ «παίρνετε φωτιὰ μὲ τὸ πρῶτο», μεταχειρίζεσθε τοὺς ἀναπτῆρας μας.

3. Μόνον μὲ τρεῖς δραχμὲς ποὺ θὰ δώσετε γιὰ ν' ἀγοράσετε μιὰ λάμα ἠμπορεῖτε νὰ διεξαγάγετε νικηφόρως τὸν πόλεμον κατὰ τῶν τριχῶν! Μία λάμα σημαίνει 186 ξυρίσματα καὶ ἰσαρίθμους κατακτήσεις.

Ἀνδρικὰ εἴδη. — Ἔναντι Ἰονικῆς Τραπέζης. Κάτωθι Ἀρσακείου

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Σ. ΣΤΑΥΡΙΤΗΣ

ΡΕΚΛΑΜΑ ΖΥΘΟΥ ΦΙΞ,

πληρωμένη μὲ πρὶ... φίξ
κι' ὅποιος θὰ τήνε διαβάσῃ
πρέπει ἀμέσως νὰ προφτάσῃ
δυὸ ποτήρια νὰ... ροιφήξ' !

ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΖΥΘΟΥ

Ἥμισυ λίτρον ζύθου, τοῦτέστι 500 γραμμάρια (156 δράμια) ἢ δύο συνήθη ποτήρια, εἶνε ἰσοδύναμα εἰς θρεπτικὴν ἀξίαν πρὸς:

105 γραμμάρια ἄρτου
ἢ 32 » βουτύρου
ἢ 284 » πατατῶν
ἢ 385 » γάλακτος
ἢ 470 » μήλων
ἢ 325 » κρέατος ἰχθύων
ἢ 82 » κρέατος βοείου παχέως
ἢ 225 » κρέατος βοείου ἰσχνοῦ
ἢ 175 » ὠῶν ὄρνιθος
(3 1)2 ὠὰ ἐκ 50 γραμ. ἕκαστον)
ἢ 1925 γραμ. ζωμοῦ κρέατος.

Ἐκ τοῦ συγγράμματος τῶν καθηγητῶν Cart von Noorden καὶ Hugo Salomon Τόμος 1ος «Γενικὴ Διαιτητικὴ» Βερολίνον 1920.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὀγενναῖος θηριοδαμαστὴς ποὺ ἀντιμετωπίζει τὰ λιοντάρια καὶ τὶς τίγρεις.—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Πῶς μπῆκε αὐτὸ τὸ σκυλὶ ἐδῶ μέσα ;

ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΠΟΥ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΚΑΙ ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΠΟΙΟΝ ΚΡΟΤΟΝ

Ὁ Μάης τὸ παράκανε,
γιατί ἔτσι ὅπως ἐφέρθη,
εἶπαν πολλοὶ ἂς ἔλειπε,
κάλλιο ἂς μὴν εἶχεν ἔρθει.
Ἀντὶ λουλούδια καὶ χαρὲς μᾶς ἔφερε βροχὲς
καὶ μᾶς ἀπόδειξε τὸ πῶς ἀλλάζουν οἱ ἐποχές.

Τί φέρσιμο γαϊδουρινό, τὸ φέρσιμο τοῦ Μάη
ποὺ πότε εἶν' ἀνοιξιάτικος καὶ λάμπει γαλανὸς
καὶ πότε πάλι ὁ ἄθλιος τὰ μοῦτρα του κρεμάει
κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ σύννεφα θολώνει ὁ οὐρανός.

Καὶ μεῖς οἱ ἄνθρωποι οἱ ἀφελεῖς ποὺ εἴχαμε πιστέψει,
ὅτι εἶχε πειὰ ἔρθει ὁ καιρὸς ὁ ἐραστὴς νὰ στέψη
μὲ ἄνθη τὸ ὡραῖο της καὶ κατσαρὸ κεφάλι
καὶ νὰ χαρῆ τῆς ἀνοιξης τὰ δῶρα καὶ τὰ κάλλη,
ἀπογοητευθήκαμε στοῦ Μάη τὰ καμώματα
κι' ἀπ' τοῦ χειμῶνα τοῦ δψιμου τὰ κρύα τὰ συμπτώματα.

Ὡστόσο ὁ ἔρωτας χρυσὸς ἀφίνει τὴ φωλιά του
ἀπ' τὶς καρδιὲς γύρω πετᾶ καὶ κάνει τὴ δουλειά του.
Σμίγει τὴ μιὰ μ' ἄλλη καρδιά, τὸ χεῖλι μ' ἄλλο χεῖλι
καὶ μέσα στῆς μαγιάτικης τῆς χειμωνιᾶς τὴ σκόλη,
κάνει αὐτὸς στὴ συννεφιὰ τὸν ἥλιο ν' ἀνατείλη
καὶ νὰ σκιρτάη ἀπὸ χαρὰ τρελλὴ τὴ φύση ὅλη.

Ἀπὸ τὰ μάγια τοῦ Μαγιοῦ μεθῶντας ὁ Πὼλ Νὸρ
γίνεται ξάφνου λυρικὸς κι' ὡς πάντοτε σονὸρ,
τοῦ ἔρωτα τὶς μυστικὲς τὶς προσταγὲς ἀκούει
καὶ τὴν παλιὰ αἰσθηματικὴ πάλι τὴν κόρδα κρούει,
γίνεται πάλι σὰν παιδὶ
καὶ τὴν καλὴ προσμένοντας γλυκὰ τῆς τραγουδεῖ:

«Ἔλα καὶ πάλι, Ὡραία, ἐδῶ κοντά μου
ἥσυχα σὲ προσμένει ἡ καρδιά μου...

Καλή, γλυκειὰ καὶ τόσο ἀγαπημένη,
ἡ σκέψη μου μαζί σου πάντα μένει...

Πῶς ξέρει ἡ καρδιά μου ἐρωτευμένη,
γλυκειά, τόσο πολὺ νὰ περιμένη...

Ἔλα, σὲ περιμένει νὰ σοῦ πῆ,
ὅτι δὲν εἶν' ἡ ἀγάπη μου ντροπή...

Κι' ἀκόμα, ἂν δὲν ἐργόσουνα κοντά μου,
αἰώνια θὰ περίμενε ἡ καρδιά μου...»

Μὰ διάβολε, τί ἔπαθα! Τὴν ἔπαθα στ' ἀλήθεια;
Δὲν εἶνε μήπως ἀφορμὴ μονάχα ἡ ἄνοιξη,
ποὺ ἡ γοητεία της ἄγγιξε τοῦ λυρισμοῦ τὰ στήθεια
κι' ἐστάλαξε μὲς στὴν καρδιὰ ἐρωτικὴ κατάνυξη;
Γιὰ σύνελθε, μουσιοὺ Πὼλ Νὸρ καὶ ξέχνα τὸ Λαΐδη,
δειλὸ ποετάστρο ποὺ ἔμπνεεν ἐρωτικὸς καϋμὸς
ποὺ ζέσταινε μέσ' στὴν καρδιὰ τοῦ λυρισμοῦ τὸ φίδι
καὶ ποὺ τὸν ἐβασάνιζε πικρὸς καρδιοσωμὸς.
Ἄσε τ' αὐτὰ στὸν Ὄνειρο, τοὐπίκλην Κελεπούρη,
νὰ μὴ σοῦ τρίψω τὰ κουτὰ γειρόγραφα στὴ μούρη
καὶ τράβηξε τὸν ἄχαρο ποὖχεις διαλέξει δρόμο
μὲ τὸ σταυρό σου τὸ βαρὺ τῆς Σάτυρας στὸν ὤμο,
γέρνοντας ἀπ' τὴν κούραση θλιμμένος στρατοκόπος,
ποὖνε γραφτὸ στὸ τέρμα σου· «κενοῦ Κρανίου τόπος».
Μωρέ, γιὰ στάσου! Τ' εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔπαθα ὁ...τάλας,
μὴν ἐμωράνθη γιὰ καλὰ τὸ...σύνηθές μου ἄλας;
Σὲ σκέψεις στρέφει θλιβερὲς ἀλήθεια τὸ μυαλό μου,
μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ, σὲ καλό μου!
Κάτι φαιδρὸ ἂς συλλογιστῶ, πρόσωπο, ζῶο, ἢ πρᾶμα
κι' ἴσως συμβῆ τὸ θᾶμα,
ν' ἀλλάξη ἡ διάθεσις, νὰ φύγουνε τὰ νέφη
καὶ νὰ μοῦ ρθῆ τὸ κέφι.
Τόδρα! Ἡ λέξη ἡ μαγικὴ ὁποὺ τὸ κέφι φιάχνει
εἶνε κοντὰ καὶ περιττὸ μακριὰ κανεὶς νὰ ψάχνη.
«Μαμάκης» μόνο σὰν σκεφθῆς
ἀλλάζει ὅλ' ἡ διάθεση καὶ εἰς τὰ γέλοια σκᾶς εὐθύς!
Καὶ τώρα ποὺ εὑρήκαμε τῆς εὐθυμίας τὴ νότα
ἂς σχολιάσουμε φαιδρὰ λίγ' ἀπ' τὰ γεγονότα
ποὺ στῆς Παλλάδος ἔγιναν τὴν πόλη τὴν ὡραία
καθὼς καὶ στὸ γειτονικὸ κι' ἀγαπητὸν Περαία.

Ποιὸς ν' ἀγνοήση τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ τοὺς ζηλωτάς,
ὁποὺ ἀσκοῦν περίεργα πολὺ τὰς ἀρετάς.
ποὺ ὁ Ἰησοῦς διδάσκει
καὶ ποὺ ὁ Γιαννακόπουλος μ' ἐκείνας... ἀντιφάσκει;
Γι' αὐτὸν ἡ χριστιανικὴ ποὺ λένε ἡ καλωσύνη,
σημαίνει: μῖσος ἄγριο στὴν κόρη του τὴν ἴδια
κι' ἂν ἤτανε τὸ θέλημα τὸ πατρικὸ νὰ γίνη
τὴν κακομοῖρα τὴ Ζωὴ θὰ ἔτρωγαν τὰ φίδια.

Ἂν διάβαζε ὁ Ζηλωτὴς τοῦ Παύλου τὴν περικοπή,
ὁποὺ μιλεῖ γι' ἀγάπη
ἴσως νὰ ἐκοκκίνιζε λιγάκι ἀπὸ ντροπὴ
καὶ νὰ ἐσυγχώρει τὴν πτωχήν του κόρην ποὺ ἐκλάπη!

Κι' ἄλλος λοιπὸν καλόγερος ἐπιάστηκε στὰ πράσα,
ἀπατεῶνος ἔκρυβε καρδιὰ ὑπὸ τὰ ράσα
κι' ὑπὸ τὸ ἅγιον ὕφος
ἦταν ὁ ἀφιλότιμος μεγάλος τοκογλύφος.
Τὸ ράσο τὸ ἐφόραγε γιὰ γοῦστο ὅπως ἐδήλωσε,
ἀλλὰ σ' ἀπάτες καὶ κλεψιὲς ὡς λέν, τὸ παραξύλωσε.
Ἦταν ἀπ' τοὺς καλόγερους τοὺς φοβεροὺς καὶ πλάνους,
γιὰ μοναστήρια κι' ἐκκλησιὲς ἐμάζευεν ἐράνους
κι' εἶχε σ' ὅλες τὶς Τράπεζες μεγάλες καταθέσεις,
μ' ἀλλοίμονο στὰ χέρια του ἂν τύχαινε νὰ πέσης!
Τώρα στὸ φρέσκο βρίσκεται ὁ φυλακᾶς κλεισμένος,
καλὸς πολίτης, ὄμορφος καὶ φρεσκοξυρισμένος·
μετὰ τῶν ἄλλων συζητεῖ καὶ σὺν αὐτῷ δεσμίων
περὶ τῆς ματαιότητος ὅλων τῶν ἐγκοσμίων.

Ἔγινε κάποια σύγκρουσις ἀντιτορπιλλικῶν
καὶ ἔδωσε γιὰ σχόλια ἄφθονον ὑλικόν.
Οἱ μὲν λένε πὼς τίποτα δὲν ἔγινε σπουδαῖον
ἁπλῶς μόνον τὸν «Πάνθηρα» συνήντησεν ὁ «Λέων»
στῆς Σύρου τὸ λιμάνι
κι' ἀμέσως ἐξεμάνη
ὥρμησε κατὰ πάνου του, ἐσυλλογίσθη λίγο
«Νὰ συγκρουσθῶ μαζί μ' αὐτόν; Καλύτερα ἂς φύγω!»
Ἄλλοι λὲν πῶς ἐχτύπησε τόνα καράβι τ' ἄλλο
καὶ ὅτι τὸ δυστύχημα ἦταν πολὺ μεγάλο.
Ὅτι τὰ δυὸ πολεμικὰ στὴ Σύρα συναντήθηκαν
καὶ λίγο ἐσκουντήθηκαν,
ἀλλὰ πολὺ-πολὺ μακριὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐξώθησαν
γρήγορα μετενόησαν καὶ συνεφιλιώθησαν.
Ἔξω στὴ Σύρα βγήκανε, συριάνισαν λιγάκι

κι' ὁ «Λέοντας» τὸν «Πάνθηρα» κέρασε λουκουμάκι...

ΠΩΛ ΝΟΡ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,,

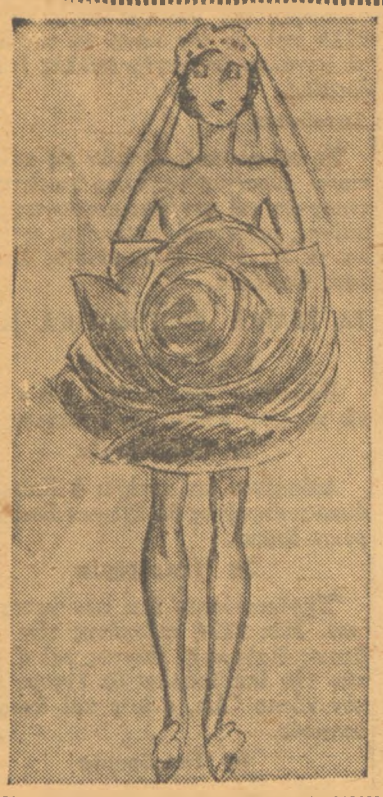

Μία χαριτωμένη νυφοῦλα τῆς «Παπαρούνας» ποὺ γι' αὐτὴν ὁ κόσμος εἶνε ἀσφαλῶς ρόδινος.

Ἀπὸ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν διέλευσιν τῆς γοήσσης τοῦ σινεμὰ Γκρέτας Γκάρμπο

Ὁ χῶρος αὐτὸς ἀφίνεται κενὸς τόσον διὰ λόγους συνηθείας, ὅσον καὶ δι' οἰκονομίαν ἑνὸς κλισέ.

Ἀπὸ τὴν ἐκ Πειραιῶς διέλευσιν τοῦ τέως προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Χοῦβερ.— Ὁ κ. Χοῦβερ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς θαλαμηγοῦ του.

Αἱ Ἀτθίδες καὶ τὰ σπόρ.— Συμπαθητικὴ Ἀτθὶς καθ' ἣν στιγμὴν μαθαίνει ποδήλατον, τὸ εὐγενὲς σπὸρ τῆς ἐποχῆς.

ΘΕΑΤΡΟΝ "ΠΕΡΟΚΕ,,
ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ:
ΜΑΥΡΕΑΣ, ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ, ΣΥΛΒΑΣ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ: ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ,,
ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ, ΚΑΤΡΙΒΑΝΟΥ
ΚΑΙΤΗ ΑΡΣΕΝΗ — ΝΕΛΛΗ ΡΟΖΙΕ — ΝΙΝΑ ΣΥΛΒΑ.
ΝΙΚΟΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ — Γ. ΔΙΑΝΕΛΟΣ — ΑΠ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΚΛΠ.

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,,

"ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΗΜΟΥΝ ΕΣΥ!...,,

ΥΠΟ ΤΥΦ.

ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ποτὲ ἔρωτας ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀνθρώπους διαφορετικοῦ φύλου —ἐξηγούμεθα—δὲν εἶχε τὶς διαστάσεις τοῦ ἔρωτα, ποὺ ἕνωσε γιὰ λίγο, γιὰ μιὰ ἴσως καὶ μόνη στιγμὴ—τόσο δὲν διαρκοῦν οἱ πολὺ μεγάλοι ἔρωτες; — τὸ Μίμη Γκόζαλη καὶ τὴν Ἔλενα Πίψη. Αὐτὸ δὲν ἦταν ἔρωτας. Ἦταν κάτι ἄλλο, κάτι τὸ ἀφάνταστο, ἀληθινὰ κάτι τὸ φοβερό. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἄνθρωποι μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ κοινοὶ καὶ συνειθισμένοι, ποὺ δὲν εἶχαν τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, ἦσαν ἐξαιρετικοὶ στὸν ἔρωτά τους. Ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ τοὺς ἰδῆ ὅταν ἦσαν κλεισμένοι μοναχοί τους στὸ ἐρωτικό τους ἄδυτο, θὰ αἰσθανόταν πραγματικὸ φόβο, βλέποντας τὸ θέαμα τῆς ἀγάπης τους, ποὺ ἔμοιαζε μὲ καταιγίδα, μὲ καταιγίδα ποὺ ξεσποῦσε μὲ λύσσα, μὲ πάθος, μὲ μανία. Στὴ συνειθισμένη τὴ ζωή, στὴ ζωὴ ποὺ ζοῦσαν μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ κόσμου, ὁ Μίμης καὶ ἡ Ἔλενα ἦσαν ἁπλούστατα ἕνα ἐρωτευμένο ζευγάρι, ὅπως τὰ περισσότερα ποὺ συναντᾶ κανεὶς παντοῦ μέσα στὴν Ἀθήνα, εἴτε τὰ γνωρίζει, εἴτε ὄχι. Μὰ ὅταν βρισκόντουσαν μιὰ στιγμὴ μονάχοι, μακριὰ ἀπὸ κάθε περίεργο ἢ βέβηλο μάτι, ἄλλαζαν ἐντελῶς. Ἔχαναν ἀμέσως τὴν ἐπιφυλακτικότητα καὶ τὸ σχεδὸν ψυχρὸ ὕφος ποὺ εἶχαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον μπροστὰ στὸν κόσμο, ἐκεῖνο ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ ὁ «ἐξωτερικός τους ἑαυτὸς» χανόταν, καταποντιζόνταν στὰ βάθη τοῦ «εἶναι» τους κι' ἀνέβαιναν στὴν ἐπαφάνεια δυὸ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἕνας ἄλλος Μίμης, μιὰ ἄλλη Ἔλενα, διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, χωρὶς καμμιὰν ἐπαφύλαξη, χωρὶς καμμιὰ συστολή, κανέναν ὑπολογισμό, αἰδὼ καμμιά. Μόλις μιὰ πόρτα ἐκλεινόταν πίσω τους, ἀμέσως ἀποζητιοῦντουσαν σὰν ὁ καθένας νὰ ζητοῦσε τὸν ἑαυτό του μέσα στὸν ἄλλον, σὰ νἄθελαν ν' ἀλλάξουν ὑπάρξεις, ἢ νὰ γίνουν ἕνα ὄν, μιὰ μονάδα ἀδιαίρετη κ' ἀξεχώριστη. Τὰ χείλη τους ἔσμιγαν καὶ τὰ κορμιά τους ὁλόκληρα ἔσμιγαν σὰ νὰ ἦσαν ὅλο χείλη.... Μιὰ φρικίαση τοὺς ἀγκάλιαζε σύγκορμους καὶ τοὺς ἐτύλιγε μὲ χίλια παράδοξα δεσμὰ κ' ἀναρριγοῦσαν ὅπως δυὸ δέντρα ἀναρριγοῦν σύφυλλα στὴν αὔρα. Τὰ χέρια σφίγγαν τὰ κορμιά, τὰ στήθη σφίγγαν τὰ στήθη κ' ὁ ἕνας σὰ νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀνεβῆ στὸν ἄλλον ἀπάνω, πρὶν ἀκόμα ἡ στάση τῆς περιπτύξεως ἀφήση τὴν κάθετη γραμμή. Μιὰ διαρκής, μιὰ ἀκατάπαυστη κι' ἀμείωτη σὲ ἔνταση ἐπιθυμία, ἔσπρωχνε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον, ἕνας πόθος ἀκατεύναστος, μιὰ δίψα ἀχόρταγη. Καὶ δὲν ἤτανε δίψα φιλιῶν, ἡ δίψα τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἐρωτικῆς ἀπόλαυσης. Ἦταν ἡ δίψα τῆς αἰώνιας ἑνώσεως. τοῦ αἰωνίματος στὴν ἀθανασία—ἦταν ὁ ἔρωτας ποὺ δὲν εἶχε τίποτα ἀπὸ τὸ χαρακτῆρα κοινωνικοῦ φαινομένου, μὰ εἶνε ἡ φυσικὴ δύναμη ποὺ τείνει νὰ σμίξη τὸν ἄντρα μὲ τὴ γυναίκα, τὸν ἕναν ἄντρα μὲ τὴ μιὰ γυναῖκα, σ' ἕνα δεσμὸν ἀξεδιάλυτο, ἀκατάλυτο, ἄφθαρτο.

Ηταν ένα ζεύγος συνειθισμένων έραστών...

Τέτοιος ἦταν ὁ ἔρωτας τοῦ Μίμη καὶ τῆς Ἔλενας, δυὸ ἀνθρώπων, ποὺ δὲν εἶχαν τίποτα τὸ ξεχωριστό, τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, μὰ ἦσαν ἄνθρωποι πέρα γιὰ πέρα, μὲ ὅλες τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, μὲ τὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς καλὲς καὶ τὶς κακὲς συνήθειες τῶν ἀνθρώπων καὶ πρὸ πάντων μὲ τὰ πάθη τους.... Κι' αὐτὰ χωρὶς παρέκκλιση ἢ διαστροφή, χωρὶς τὴ νοσηρὴ τὴν περιέργεια ποὺ συναντιέται σὲ πολλούς, στοὺς περισσότερους ἴσως ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς.

Ἀλλά, τί θὰ πῆ παρέκκλιση ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς φύσεως καὶ διαστροφὴ στὸν ἔρωτα; Καὶ πῶς ἐζοῦσαν τὴν ἐρωτική τους ζωὴ ὁ Μίμης Τζόβαλης καὶ ἡ Ἔλενα Πίψη; Θὰ τὸ δοῦμε αὐτὸ στὴ συνέχεια τοῦ ἀναγνώσματός μας, ἂν τὸ ἀνάγνωσμα αὐτὸ μὲ τὸν περίεργο καὶ ὑποβλητικὸ τίτλο πρόκειται νὰ ἔχη συνέχεια....

(Πιθανὴ συνέχεια)

ΓΙΑ ΠΕΤΑΜΑ!

Τὰ λάθη εἶνε διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ τοὺς τσιγκογράφους! Διότι νά, τί ἐπάθαμεν! Μὲ ἔκπληξή μας εἴδαμε τὸ ἀνωτέρω κλισέ, ποὺ δὲν καταλαβαίνοιμε τί παρασταίνει. Φαίνεται ὅτι ὀπίσω ἀπὸ τὴν δημοσιευομένην εἰκόνα ὑπῆρχε ἄλλη, καὶ ὁ τσιγκογράφος ἔκανε λάθος. Πάντως δημοσιεύουμε τὸ κλισὲ ποὺ μᾶς ἔστειλε, γιὰ νὰ μὴν πάη χαμένο. Τί παρασταίνει: Τοέγα νύοευε!

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΑΡΟΝΟΥ

"ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ,,

Τὴν προχθεσινὴ Κυριακὴ μοῦ ἦλθε ἡ ἐμπνευσις νὰ κάμω «Ταμεῖον» τῆς τσέπης μου, γιὰ νὰ ἰδῶ «ποῦ ἐπάνω-κάτω τηγαίνουμε!»

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο καὶ πολὺ δύσκολο νὰ γίνη, δεδομένου ὅτι (δυστυχῶς) ἡ καταμέτρησις τῶν χρημάτων μου ἦτο, εἶνε καὶ θὰ εἶνε, ὡς φαίνεται, ζήτημα ὀλίγων δευτερολέπτων!..

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶχεν ὡς ἑξῆς: «Ταμεῖον—μετρητὰ» δεκάρες 50, εἰκοσαράκια τρυπημένα καὶ ὄχι 40, πεντηνταράκια 30, δραχμαὶ 20, ἀπὸ δραχμὴ καὶ ἄνω 0. Σύνολον δραχμαὶ 48. Ἐπίσης αἱ κάτωθ., ἄνευ ἀξίας, ἀξίαι: Μία δραχμὴ χάρτινη, ἑπτὰ δεκάρες χάρτινες (1922), 2 κομμάτια (γωνία) ἀπὸ χάρτινα τάλληρα, 4 γραμματόσημα σφραγισμένα, 2 κάλπικα δεκάρικα, καὶ 2... πενταχοσιόδραχμα... ρεκλάμες ράπτου τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς.

Κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν οἰκονομικήν μου αὐτὴν ζωτικότητα καὶ ἀκμήν, ἀπεφάσισα νὰ ἀνταμείψω τὸν ἑαυτόν μου προσφέρων εἰς αὐτὸν εὐχαριστησιν ἐντὸς τῆς ἡμέρας.— Καὶ ἤρχισα σκεπτόμενος: Νὰ κατεβῶ εἰς ὑπόγειον παράδεισον καὶ νὰ ἐπιδοθῶ εἰς ὁλονύκτια Ρωμαϊκὰ ὄργια, ἢ νὰ πάρω τὸ τραμ νὰ πάω τέρμα Ἀχαρνῶν; — Νὰ πάω στὸ καφενεῖο νὰ παίξω «ξερή» ἢ νὰ τρυπώσω σὲ κανένα μοῦζικ—χὼλλ νὰ ξεσκάσω λιγάκι;— Νὰ κάμω περίπατο μὲ βάρκα στὸ Φάληρο, ἢ νὰ πῶ μία γκαζόζα κλπ.;

Ἔπρεπε νὰ διαλέξω πῶς νὰ τὸ κάψω καλλίτερα!

Εἰς τὸ τέλος ἐψήφισα ὑπὲρ τοῦ κινηματογράφου, καὶ τὸ βράδυ τὸ ἴδιο, εὑρισκόμην εἰς τὸ ὑπερῶον τοῦ ὑπερώου ἑνὸς κινηματοθεάτρου τῆς ὁδοῦ Σταδίου, στριμωγμένος φρικωδῶς μεταξὺ ἑνὸς μεθυσμένου εὐζώνου, καὶ ἑνὸς θορυβωδῶς ρογχαλίζοντος νεωκόρου.

Τὸ ἔργον εἶχεν ὡς ὑπόθεσιν τὸν ἔρωτα ἑνὸς πτωχοῦ φοιτητοῦ πρὸς μίαν κάτοιαν κυρίαν, ἐκεῖνο δὲ ποὺ μὲ κατέπληξε ἐξ ἀρχῆς ἦτο καὶ ἡ ὑπερβολικὴ πολυτέλεια τοῦ δωματίου τοῦ πτωχοῦ φοιτητοῦ, καὶ ἡ ὀνειρώδης διακόσμησις τοῦ σπιτιοῦ τῆς κυρίας.

Τὸ δωμάτιον τοῦ πτωχοῦ φοιτητοῦ ἦτο σὰν γκαρσονιέρα πολυεκατομμυριούχου, καὶ τὰ διαμερίσματα τῆς κυρίας προκαλοῦσαν τὴν ζάλην. Τὰ δωμάτιά της ἦσαν τεράστια σὰν τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος περίπου, εἰς ἕκαστον δὲ τούτων ὑπῆρχον: Μαρμάρινες σκάλες καὶ μπαλκόνια καὶ κόντρα μπαλκόνια, πελώριοι πολυέλαιοι τόσο μεγάλοι καὶ πυκνοί, ὥστε κάτω ἀπὸ τὸν καθένα μποροῦσαν νὰ καταφύγουν 100 ἄνθρωποι... ἐὰν ἔπανε βροχή, ζωγραφικοὶ πίνακες, τροπικὰ φυτὰ καὶ ἄνθη, κολῶνες ἀπὸ ἄσπρο καὶ ἔγχρωμο μάρμαρο, πίδακες, ἀνδριάντες, φανοστάται, πανοπλίαι, φωτεῖγ χρυσελεφάντινα, βαρύτιμα παραπετάσματα, χαλιὰ κλπ. ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ χάνη καὶ αὐτὸ τὸ λιγάκι μυαλὸ ποὺ ἔχει.

Βλέπων ὅλα αὐτά, εἶχα ἀρχίσει νὰ σκέπτωμαι καὶ νὰ συχαίνωμαι τὸ δωμάτιό μου: Κοινὸ κρεββάτι, κοινὸ κομμοδίνο, κοινὸς (τῆς σειρᾶς) καθρέπτης, καναπὲς ξεκοιλιασμένος, σὰν νὰ τὸν πέτυχε κακὴ κανονιά, μία φυματικὴ ἀρμπαρόριζα, καὶ ἕνα ταβάνι τοῦ ὁποίου ἔχει πέσει ὅλος σχεδὸν ὁ σοβᾶς, πλὴν ἑνὸς κομματιοῦ ποὺ κρέμεται ἀπειλητικὸ ἐμπρὸς στὴν πόρτα.... Δωμάτιο νὰ σοῦ πετύχη! Δὲν ἤθελα οὔτε νὰ τ' ἀκούσω, οὔτε νὰ τὸ ἰδῶ (οὐδὲ εἰς τὸν κινηματογράφο ἀκόμη) οὔτε νὰ τ' ἀπαντήσω! Ἡ συχαμάρα μου ηὔξανε, καὶ πρὶν τελειώση τὸ ἔργο, σηκώθηκα καὶ ἔφυγα κατηγανακτισμένος, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ ξαναγυρίσω στὸ πανάθλιο αὐτὸ δωμάτιο. Ποῦ νὰ ἐπήγαινα; Ἄγνωστον. Μὲ αὐτὸ ὅμως μὲ ἐχώριζε μεγάλη ἀπόστασις. «Ὁπουδήποτε ἀλλοῦ— ἦτο τὸ σύνθημά μου—ὄχι ὅμως σ' αὐτὸ τὸ μαγκοῦφι!»... Ἐκάθησα λοιπὸν σὲ 3—4 καφενεῖα, πῆγα στὸ Ζάππειο, στὴν λεωφόρο Συγγροῦ, στὴ... Βάθη, καὶ κατὰ τὰς 2 τὸ πρωΐ, σὰν ἤρχισε μία ραγδαία βροχή, ἔριψα εἰς λήθην τὰ παλαιὰ μίση, ἔγινα μετριοπαθὴς καὶ ἀπεφάσισα νὸ ἐπιστρέψω εἰς τὸ γελοῖον δωμάτιον...

Ἀνέβηκα τὴν τρίζουσαν σκάλα ἤρεμος, ἀλλὰ μόλις ἐστάθηκα στὸ κατῶφλι του ὀργὴ μεγάλη μὲ κατέλαβε. Εἰς τὸ μυαλό μου εἶχε ἔλθει ἡ πολυτέλεια τοῦ δωματίου τοῦ πτωχοῦ φοιτητοῦ καὶ τοῦ σπιτιοῦ τῆς κυρίας τοῦ κινηματογράφου!...

Ἐμπῆκα, τέλος, μέσα τρέμων ἐκ τῆς ὀργῆς, καὶ ἔξαλλος καὶ ὑβρίζων ἔκλεισα τὴν πόρτα του μετὰ τρομεροῦ πατάγου, ὁπόταν.... ὁ σοβᾶς ὁ ὁποῖος μικρὰν μόνον ἀφορμὴν ἐζήτει, μοῦ ἦλθε μετὰ ἀφαντάστου ὁρμῆς στὸ κεφάλι μου, μαζὶ μὲ ἕνα βαρύτατο γάντζο ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἐκρεμιοῦσαμε τὸ καντῆλι!...

Ἔμεινα 3 ἡμέρες στὸ κρεββάτι καὶ τότε κατάλαβα πῶς ἔχει δίκηο ἡ παροιμία ὅτι ὁποιος κατηγορεῖ τὸ σπίτι του πέφτει καὶ τὸν πλακώνει. Ἀλλὰ μᾶς ἀφίνουν ἥσυχους αἱ κινηματογραφικαὶ Ἑταιρίαι;

Προσοχὴ λοιπόν! Ὅποιος πηγαίνει στὸν σινεμὰ νὰ μὴ συχαίνεται τὸ δωμάτιό του. Ψυχραιμία καὶ μετριοπάθεια. Τί νὰ γίνη; Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος!..

ΚΟΝΑΝ—ΝΤΟ

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ

ΠΟΥ ΝΑ ΠΡΩΤΟΠΡΟΦΤΑΣΗ Ο ΣΟΦΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ;

Ἡ κ. Σοφία Σολομῶντος πρὸς τὸν σύζυγον της.— Ἔλα, γρήγορα, Σολομών! Μὴν ξεχνᾶς ὅτι σὲ περιμένουνε ἄλλες 899 γυναῖκες!

Η ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

Προσπάθειαι διὰ τὴν ἔλευσιν νέων ἱκανῶν ἀναβατῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Καθ' ἃ πληροφορούμεθα, κατόπιν τῆς παρατηρουμένης κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν τάσεως πρὸς ἀνεξαρτησίαν τῶν περισσοτέρων ἀναβατῶν, ἐργαζομένων δι' ἴδιον λογαριασμὸν καὶ χωρὶς νὰ λένε τὸ μυστικὸ σὲ κανένα, ἀπεφασίσθη νὰ κληθοῦν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ νέοι οἵτινες θὰ συνεργασθοῦν ἀποκλειστικῶς μετὰ τῆς Ἑταιρείας.

Ἐπειδὴ ὅμως αἱ ἀμοιβαὶ ἐδῶ ἐν ἀντιθέσει μὲ τὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶνε μηδαμινὰ ἀπεφασίσθη ὅπως πᾶς παλίκτης εἰσερχόμενος εἰς τὸν ἱππόδρομον πληρώνει 1.500 δραχμὰς ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ ταμείου τῶν ἐν λόγῳ τζόκεϋ.

Ἐπιβολὴ προστίμων

Ἐτιμωρήθη μὲ πρόστιμον δρχ. 500 ὁ τζόκεϋ Φυτιλάκης διότι ἐθεάθη νὰ στοιχιματίζη ἐνώπιον τοῦ κόσμου μικρὰ ποσά, δίδων οὕτω τὸ κακὸν παράδειγμα. Τοῦ ἐτονίσθη, ὅτι δέον εἰς τὸ μέλλον ὅταν στοιχηματίζη νὰ τὸ κάνη ἐπιδεικτικῶς.

—Ἐπίσης ἐτιμωρήθη μὲ διήμερον ἀποκλεισμὸν καὶ 2.000 δραχμῶν πρόστιμον ὁ Ἰταλὸς ἀναβάτης Κράτα διότι σώνει καὶ καλὰ ἤθελε νὰ κερδίση ἐνῷ τοῦ εἶχε δοθῆ ἐντολὴ νὰ κρατήση τὸ ἄλογό του γιὰ νὰ μὴ κερδίση.

—Τέλος ἐτιμωρήθησαν μὲ πρόστιμον δραχμῶν 500 ἕκαστος οἱ ξένοι ἀναβάται Μάτς, Ἄρ καὶ Ἄγκας διότι συνεζήτουν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κούρσας ποιὸς νὰ ἔλθη πρῶτος, πρᾶγμα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχουν κανονίσει ἐκ τῶν προτέρων.

Ἡ λειτουργία τοῦ Σουϊπσταιηκ προβληματικὴ ἐφέτος.

Ἡ λειτουργία τοῦ ἀνωτέρω λαγείου φαίνεται ὅτι δὲν θὰ λάβη χώραν ἐφέτος λόγῳ ἀρνήσεως τῆς Ἑταιρείας νὰ τὸ ἐκδώση καὶ τοῦτο διότι τὴν ἔχει πιάσει τὸ παράπονο. Σύμβουλοί της εἶπον τὰ ἑξῆς: Καὶ μεῖς φτωχοὶ ἄνθρωποι εἴμαστε, καλοκαῖρι ἔρχεται, θὰ ἔχουμε καὶ ἕνα μῆνα παύσεις πῶς νὰ τὰ ὀγάλουμε

πέρα μὲ τετρακόσιες, πεντακόσιες ψωροχιλιάδες ποὺ μᾶς ἀπομένουν κέρδη ὅταν οἱ Συντάκται κέρδισαν τεράστια ποσά. Δὲν εἶνε κρῖμα ὁ κόσμος νὰ πέρνη τὴν κρέμα καὶ μεῖς τὰ κατακάθια; Ὁ συντάκτης μας τοὺς ἐτόνισεν ὅτι εὑρίσκει δικαιότατα τὰ παράπονά των, τοὺς συνεβούλευσε δὲ νὰ ἀποταθοῦν εἰς τὸν ἁρμόδιον ὑπουργόν.

Ἔπαινος

Ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν προπονητὴν Χάπι, διότι κατώρθωσε χάρις εἰς φάρμακον ἰδικῆς του συσκευασίας καὶ ἐφευρέσεως ὄχι μόνον νὰ ὀναστήση τὸν θανόντα ἵππον Ντὸπ ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ κερδίση μὲ μεγάλην ὑπεροχὴν πολλὰς ἱπποδρομίας.

Ζητοῦνται

Ζητοῦνται πρὸς ἀγορὰν εἰς καλὴν τιμὴν σύριγγες μεγάλης χωρητικότητος ὡς καὶ μεγάλαι ποσότητες κοκαΐνης, μορφίνης, παραφίνης καὶ ὅλα τὰ εἰς ἴνης. Πληροφορίαι Σταύλους Φαλήρου.

ΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΜΑΣ

1η Ἱπποδρομία

Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς Λέων γιὰ νὰ κερδίση αὐτὴν τὴν ἱπποδρομίαν.

2α Ἱπποδρομία

Δεδομένου ὅτι μετέχει ὁ Χασσοὺν ἀναμφισβητήτως θὰ ἔχωμεν Σαιξπήρειον δρᾶμα.

3η Ἱπποδρομία

Ὑποδεικνύομεν ἕνα τῶν μετεχόντων. Μία καλὴ πιθανότης εἶνε καὶ ὁποιος διαγραφῆ. Πάντως καὶ σ' αὐτὴν τὴν ἱπποδρομίαν θὰ ἔχουμε ἀπ' τὸν κόσμο Ἄφ, ο ὑ φ καὶ ἀναστεναγμούς.

4η Ἱπποδρομία

Ἐδῶ τὰ λεπτὰ εἶνε πολλά, τὸ ἔπαθλον μεγάλο, λοιπὸν καταλαβαίνετε τί πρέπει νὰ παίξετε.

5η Ἱπποδρομία

Ἀπὸ τὴν παροῦσαν ἱπποδρομίαν ἀρχίζει ἡ ζαλάδα τῆς χασούρας καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ὀγάλουμε προγνωστικά! Ἐμεῖς θ' ἁρπάξουμε τὴν ἐπὶ κεφαλῆς γιὰ νὰ μὴ κουραζώμαστε καὶ θὰ τὴν παίξουμε.

6η Ἱπποδρομία

Μετέχει καὶ πάλιν ὁ γνωστός μας στρατηγὸς Ταγιὰρ ποὺ ξαναὑποδείξαμε. Λοιπὸν Γιασσὰ... σὶν Ταγιάρ.

ΑΛΩΝΙ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,,

Ο ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ

Πετάει τὸ τσιγάρο του γιατί εἶδε πού «ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα.» (Τοῦ κ. Σταμ. Πολενάκη).

ΕΝ-ΧΟΙΡΙΔΙΟΝ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΣΤΟΥ

"Η ΟΔΗΓΟΣ ΑΛΟΓΟ - ΠΑΙΓΝΙΩΝ

ΜΑΘΗΜΑ 37ον

Εἶνε ἀδιάφορο σὲ ποιὰ ἡλικία βρισκόσαστε τώρα καὶ ποῦ ἔχετε φθάσει. Γιὰ νὰ γίνῃ—καὶ ὄχι ἁπλῶς νὰ γίνῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ καλαμπούρι—πρέπει νὰ τὰ ξεχάσετε ὅλα, τὸ παρὸν, τὸ παρελθόν σας, τὴν καταγωγὴ καὶ τὰς οἰκογενειακοκοινωνικάς σας σχέσεις, καὶ νὰ ἀρχίσετε ἀπὸ τὴν ἀ· ·ν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ γίνετε πάλι ἕνα μικρὸ παιδάκι ποὺ πρωτοπηγαίνει στὸ σχολεῖο, ποὺ πρωτομαθαίνει τὰ γραμματάκια του καὶ ἀρχίζει νὰ δίνῃ ἐλπίδες στοὺς γονεῖς του καὶ στοὺς δασκάλους του ὅτι κάτι πρόκειται νὰ γίνῃ, ὅτι κάποια θέση πρόκειται νὰ καταλάβῃ στὴν κοινωνία. Πάντως τὶς ἐλπίδες αὐτὲς πρέπει νὰ προσέχετε νὰ μὴ τὶς δικαιώσετε. "Υστερα ἀπὸ τὶς λαμπρὲς σπουδὲς τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας δημοτικοῦ, ἀρχίζετε καὶ τὰ κάνετε μαντάρα. Ἡ διάψευσις τῶν ἐλπίδων τῶν γονέων καὶ τῶν διδασκάλων ἐπέργεται ραγδαία. Ἀλλὰ σεῖς, σεῖς εἰς ὅλας τὰς παρατηρήσεις τῶν οἰκείων σας κωφεύετε, διότι ἔχετε τὸν σκοπόν σας. Εἰς τὰς ἐπιπλήξεις των δὲν δίνετε προσοχὴν καὶ ἀπὸ μέσα σας χαμογελᾶτε μὲ αὐταρέσκεια. "Εχετε πεποίθηση στὸν ἀστέρα σας καὶ ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι γιὰ νὰ πετύχῃ καλὰ ἕνα καλαμποῦρι χρειάζεται ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ περάσῃ κανεὶς ὅλην του τὴν ζωὴν ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς εὐκαιρίας.

Τὰ χρόνια περνοῦν γοργά. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἔχετε κατορθωσει νὰ πάρετε ἐνδεικτικὸν σπουδῶν μέχρι τῆς γ' ἑλληνικοῦ καὶ ἔχετε ἐπισύρει ἐπάνω σας τὴν μῆνιν τῆς οἰκογενείας σας, ποὺ τό σας ἐλπίδας εἶχε στηρίξει σὲ σᾶς. Ἡ ζωή σας εἰς τὸ σπίτι σας ἔχει γίνει κόλασις καὶ κανεὶς δὲν σᾶς ἀπευθύνει τὸν λόγον παρὰ μόνον διὰ νὰ σᾶς κατσαδιάσῃ ἢ νὰ σᾶς βρίσῃ. Ἀλλὰ σεῖς ἀδιαφορεῖτε δι' ὅλα. "Εχετε τὸν ἱερὸν σκοπόν σας. "Αν ὁ σκοπὸς αὐτὸς πετύχῃ, ἠμπορεῖτε νὰ πῆτε ὅτι δικαίως ἐζήσατε εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Ἡ μεγάλη ἡμέρα πλησιάζει. Ἡ ἀγανάκτησις τῶν οἰκείων καὶ τῶν φίλων σας ἔχει φθάσει εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, ἔχει ἀποκορυφωθῇ. Ὁπότε μίαν νύκτα ἐπιστρέφοντες εἰς τὸ σπίτι σας, βρίσκετε τὴν πόρτα κλεισμένη κι' ἀμπαρωμένη. Σημεῖον ὁλοφάνερο ὅτι δὲν σᾶς θέλουν πειὰ εἰς τὸ σπίτι σας, ὡς ἄχρηστον στὴν κοινωνία καὶ στὴν οἰκογένεια. Ἀλλὰ σεῖς δὲν ἀπελπίζεσθε. Τὸ ἐνδόμυχον χαμόγελό σας ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνθίζῃ ἐπάνω εἰς τὰ χείλη τῆς ψυχῆς σας. Τονώνετε τὸ χαμόγελό σας καὶ ἀναχωρεῖτε διὰ τὸ Ζάππειον, ὅπου διανυκτερεύετε σ'ἕνα παγκάκι. Τὸ πρωῒ πρωῒ ξυπνᾶτε καὶ κατεβαίνετε πρὸς τὸ Σύνταγμα. Συνεχίζετε τὸν δρόμον σας πρὸς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ προχωρεῖτε μέχρι τῆς Ὁμονοίας, ὁπότε ἀνεβαίνετε καὶ πάλιν πρὸς τὸ Σύνταγμα. Αὐτὴν τὴν διαδρομὴν τὴν κάμετε πολλάκις, διασχίζοντες τὴν ὁδὸν Σταδίου καθ' ὅλον της τὸ μῆκος, κυττάζοντες γύρω σας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ σᾶς πάρῃ τὸ μάτι κάποιου γνωστοῦ. Αὐτὸ εἶνε πιθανὸν νὰ μὴ συμβῇ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη. Σεῖς ὅμως δὲν ἀπογοητεύεσθε. Ἐπιμένετε ἀνερχόμενος καὶ κατερχόμενος τὴν ὁδὸν Σταδίου διηνεκῶς. Τέλος μίαν ἡμέραν, καθὼς προχωρεῖτε πρὸς τὸ Σύνταγμα, πέφτετε ἐπάνω εἰς ἕνα γνωστόν σας, κατὰ προτίμησιν συγγενῆ σας στενώτατον. Σπεύδετε νὰ τὸν χαιρετίσετε εὐσεβάστως ἐνῷ ἐκεῖνος δείχνει τάσιν πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ σᾶς. Δὲν χάνετε καιρὸν καὶ τὸν πιάνετε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Στάσου, βρὲ ἀδελφέ, τοῦ λέτε. Δὲ μὲ ρωτᾶς οὔτε τί κάνω ;

— Γιατί νὰ σὲ ρωτήσω τί κάνεις —πρέπει νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ὁ φίλος —ἀφοῦ ξέρω ὅτι δὲν ἔχεις κάνει ποτὲ τίποτα στὴ ζωή σου ;

— Πῶς δὲν ἔχω κάνει τίποτα στὴ ζωή μου ; Ρωτᾶτε πάλι σεῖς. Καὶ ἔχω κάνει καὶ κάνω!

— Σὰν τί ;

— Σταδιοδρομῶ, κύριε! Ἀπαντᾶτε δῆθεν θυμωμένος καὶ ἐξακολουθεῖτε τὴν Σταδιοδρομίαν σας.

Ἡ κηδεία σας γίνεται δημοσίᾳ δαπάνῃ.

ΜΑΘΗΜΑ 38ον

"Αν καμμιὰ φορὰ εἶσθε ἀτσίγαρος, ἀπένταρος κλπ., ὅπως συνήθως συμβαίνει, θὰ τρέξετε γιὰ τράκα. Ἀλλὰ ὁ πρῶτος φίλος ποὺ θὰ συναντήσετε εἶνε τσιγκούνης, Βάζετε λοιπὸν εἰς ἐνέργειαν τὴν τέχνη σας. Μένετε ἐπὶ πολὺν ὥραν σκεπτικὸς καὶ ἂν ἐκεῖνος σᾶς ἐρωτήσῃ: «Τί σκέπτεθθε ;» τοῦ ἀπαντᾶτε: «Μελετῶ καθημερινῶς ἱστορίαν καὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ζητῶ νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου ἕνα σπουδαῖον κεφάλαιον ποὺ θὰ σοῦ εἶνε πολὺ χρήσιμον." Αν θέλῃς πᾶμε ἀπέναντι στὸ καφενεῖο νὰ σοῦ τὸ διηγηθῶ!»

Ἐκεῖνος δέχεται καὶ πληρώνει τοὺς καφέδες. Στὸ τέλος τὸ ὑκαρσὸν τοῦ ἐπιστρέφει ἕνα φράγκο ρέστα, τὸ ὁποῖον παίρνετε σεῖς. "Αν ὁ φίλος σας σᾶς ἐρωτήσῃ γιατί κρατήσατε τὸ φράγκο, τοῦ ἀπαντᾶτε ὑπερηφάνως:

— Γιὰ νὰ σοῦ μάθω τὸ μάθημα περὶ τῆς ἐποχῆς τῆς φραγκοκρατίας ἐν Ἑλλάδι!

Βοήθεια!!!

ΜΑΘΗΜΑ 39ον

Καλεῖτε ἕναν φίλον σας ποὺ νὰ ὀνομάζεται «Μιμῆκος» καὶ τὸν ὑποχρεώνετε νὰ πεθάνῃ (ἐννοεῖται, στὰ ψέμματα). Κατόπιν τοῦ ἀφαιρεῖτε τὰ χρήματά του ἀπὸ τὴν τσέπη, μὲ μεγάλη ὅμως προφύλαξι, γιατὶ καὶ πραγματικῶς πεθαμένος ἂν ἦταν θὰ μποροῦσε νὰ ξυπνήσῃ ὅταν πρόκειται περὶ κινδύνου τοῦ πορτοφολίου του.

Λοιπὸν μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἀγοράζετε τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν κηδείαν καὶ φωνάζετε ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του, ἐπίσης κι' ἕναν φερετροποιὸ γιὰ νὰ πάρῃ τὰ μέτρα πρὸς κατασκευὴν τοῦ φερέτρου. Τὴν στιγμὴν δὲ ποὺ μετράει κι' ἀφοῦ τελειώσῃ τὸ μέτρημα τοῦ πλάτους καὶ ἀρχίζει νὰ μετράῃ τὸ μῆκος, σεῖς φωνάζετε ξαφνικά:

— Μὴ μῆκος !

Ὁ φίλος σας ὅμως, ἀκούων τὸ ὄνομά του «Μι-μῆκος», θὰ ξυπνήσῃ. Γι' αὐτὸ σπεύσατε νὰ ἐξαφανισθῆτε πρὶν οἱ προσκεκλημένοι σᾶς ἀρχίσουν ποῦ σὲ πονεῖ καὶ ποῦ σὲ σφάζει κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟ...ΕΘΝΟΣ

ΕΦΑΓΕ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ

Ζῆ εἰς τὸ Ἐπιτόκιο τῆς Ἰαπωνίας ἕνας ἀπόμαχος τοῦ μπουεριοῦ πολέμου, ὀνόματι Ἰσίδωρος Γελεκάκι, γνήσιος Ἰάπων σαμουράϊ (εὐγενὴς), ὁ ὁποῖος ἔχει καταπλήξει τοὺς πάντας μὲ τὰς περιέργους συνηθείας του. Πράγματι, ὁ παράδοξος αὐτὸς ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου, ὡς καὶ ὅλων ἄλλως τε τῶν Ἰαπώνων, ἡ καταγωγὴ εἶνε ἑλληνικωτάτη, μολονότι ἔχει προικισθῆ ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ εὐφυΐαν σπανιαν καὶ ἐπὶ τούτοις εἶνε κάτοχος μορφώσεως σπανίας, λόγω τῆς ἀθεραπεύτου μανίας τῆς χαρτοπαιξίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατεχεται, ἔχει χάσει ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του καὶ τώρα εἶνε πάμπτωχος, ἀποζῶν μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν παλαιῶν του κατορθωμάτων. Γενικὴ ἐντύπωσις καθ' ἅπασαν τὴν Ἰαπωνίαν, ἡ ὁποία δὲν κατεστράφη ὑπὸ τῶν σεισμῶν, εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὀνοματεπώνυμον Ἰσίδωρος Γελεκάκι, μόνος του ἔφαγε τὸ κεφάλι του.

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΜΕ ΠΡΟΒΟΣΚΙΔΑ

Κατάπληξιν ἐπροξένησεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Λονδίνου, ὡς καὶ εἰς τὴν Βασιλικὴν Ζωολογικὴν Ἑταιρίαν, τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὴν ἐταζέραν μιᾶς οἰκίας τῆς Βιρμιγχάμης ἀνεκαλύφθησαν ἐλέφαντες φέροντες προβοσκίδα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τοῦτο δὲν εἶνε καὶ τόσω καταπληκτικόν, ννωστοῦ ὄντος ὅτι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου συνειθίζεται παρ'... ἐλέφασι τὸ τοιοῦτον, ἤτοι τὸ φέρειν προβοσκίδα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ προκαλεῖ τὴν κατάπληξιν τῶν σοφῶν εἶνε ὅτι οἱ ἐλέφαντες αὐτοὶ μικροσκοπικοί, τόσον, ὥστε ὁ μεγαλείτερος ἐξ αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει εἰς μῆκος τὰ δέκα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Κατόπιν ἐπανειλημμένων συζητήσεων μεταξὺ τῶν σοφῶν τῶν δύο ἐπιστημονικῶν σωματείων, ἀπεφασίσθη ὅπως ἀποσταλῇ ἐπιτροπὴ ἐκ πραγματογνωμόνων πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς φύσεως τῶν μικροσκοπικῶν αὐτῶν ἐλεφάντων. Ἡ ἐπιτροπή, κατόπιν ἐπανειλημμένων ἐπισκέψεων εἰς τὴν μυστηριώδη οἰκίαν τῆς Βιρμιγχάμης, διεπίστωσεν ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς ἐταζέρας ὄντα ἦσαν πράγματι ἐλέφαντες, ἀλλ' ἐλέφαντες μικροσκοπικοί, κατεσκευασμένοι ὑπὸ κλίμακα 1 πρὸς 10.000, ἐκ πορσελάνης, ἐχρησίμευον δὲ ὡς μπιμπελό.

ΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,,

Ἐξακολουθοῦν — καὶ θὰ ἐξακολουθοῦν — στὸ «Περοκὲ» αἱ παραστάσεις τῆς «Παπαρούνας», τῆς ὁμώνυμης μὲ τὸ περιοδικό μας ἐπιθεωρήσεως τοῦ Πὼλ Νόρ, ποὺ κατὰ τὴν ὁμολογία ὅλων εἶνε ἡ καλύτερη ρεβύ, ποὺ εἶδαν τὰ τελευταῖα χρόνια οἱ Ἀθηναῖοι, ἐφάμιλλη τοῦ περίφημου «Ἔξω ὅλα». Γενικὴ γνώμη εἶνε ὅτι ἡ χάρη καὶ τὸ συγκρατημένο μέσα στὰ ὅρια τῆς σκηνικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς εὐπρεπείας μπρίο τῆς δίδος Καίτης Ἀρσένη, ἐνῷ καὶ ἡ δὶς Νέλλη Ροζὶὲ συναρπάζει τὸ κοινὸν μὲ τὸ ζωηρό της παίξιμο. Τὸ ἀνδρικὸ προσωπικὸ θριαμβεύει στὶς τόσο πετυχημένες σκηνὲς τῆς ἐπιθεωρήσεως. Ὁ Μαυρέας, ὁ Στυλιανόπουλος, ὁ Περδίκης, ὁ Διανέλος, ὁ Α. Γαβριηλίδης γαλοῦν κόσμο. Γενικὰ τὸ «Περοκὲ» προσφέρει ἐφέτος τὸ καλύτερο, τὸ πιὸ εὐχάριστο ἀθηναϊκὸ θέαμα καὶ ἔχει γίνει τὸ καθεβραδυνὸ ἐντευκτήριο τοῦ πειὸ καλοῦ καὶ πειὸ γνωστοῦ ἀθηναϊκοῦ κόσμου.

Ὁ κ. Κυριάκος Μαυρέας στοὺς «Κοσμογυρισμένους» του «Περοκὲ», ως κόμης ντὲ Ψυρρῆ

Ὁ κ. Ι. Στυλιανόπουλος, ὡς μαθητὴς τοῦ «Ἐρωτικοῦ Φροντιστηρίου» σκορπίζει τὸ πειὸ τρανταχτὸ γέλοιο...

Ὁ νεαρὸς Ἀπόλλων Γαβριηλίδης, ὁ κομψὸς χορευτὴς τοῦ «Περοκὲ» ποὺ ἔχει κατακτήσει τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν μὲ τὶς «Θαλασσινὲς Ἀγάπες» καὶ τὸ «Ἀπάχικο Σκέτς» ποὺ τὸ ἐκτελεῖ ὑπέροχα μαζὺ μὲ τὴν δίδα Ἀρσένη καὶ τὸν κ. Γ. Ἀνακτορίδη

Ἡ δὶς Κοῦλα Γκιουζέππε, ποὺ θριαμβεύει κάθε βράδυ στὸ «Περοκὲ» ὡς «Γιασεμάκι»

ὁ ἄριστος θίασος τοῦ «Περοκὲ» βρῆκε στὴν «Παπαρούνα» τὴν ἐπιθεώρησι, ποὺ ἀναδεικνύει ὅλες τὶς δυνατότητες τοῦ θιάσου καὶ ὁ θίασος βρῆκε στὴν «Παπαρούνα» τὴν καλύτερη εὐκαιρία νὰ ἀναδείξῃ τὶς χάρες του. Ἰδίως στὴν «Παπαρούνα» παρουσιάστηκε εὐκαιρία νὰ λάμψῃ τὸ ταλέντο,

ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΑΣΑΝΙΖΟΥΝΕ...

Ἐκείνη (σ' Ἐκεῖνον ποὺ φλεγεται απο τον πόνο, βλέποντας τὴν προκλητικήν της στάσι).— "Ας μείνουμε δυὸ καλοὶ φίλοι...

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,,

ΧΑΙΡΕ, ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗ ΠΟΙΗΤΗ!

Σεμνὴ τελετὴ ἔγινε στὰ γραφεῖα τῆς «Παπαρούνας» τὴν περασμένη Πέμπτη τὸ ἀπόγευμα. Ὁ συμπαθητικώτατος ποιητὴς κ. Ὄνειρος Κελεπούρης, ποὺ ἡ φήμη του ἔχει πρὸ πολλοῦ ὑπερβῆ τὰ ἔριχ τῶν στενῶν αὐτῶν στηλῶν, ἐωρταζε τὴν 15ην ἑβδομαδιαιαν «ἐπετειον» τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποιαν τοῦ ἦρθε ἡ πετριὰ νὰ συνταξῃ τὸ πρῶτο του «Ἀπονενοημένο Διάβημα». Ὁ κ. Κελεπούρης προσῆλθε εἰς τὰ γραφεῖα μας ἐπιβαίνων τεθρίππου κάρρου ἐπὶ τοῦ ὁποιου ἦτο φορτωμένη ἡ τούρτα ποὺ βλέπετε δημοσιευομένην παραπλευρως του, δῶρον τῶν πολυπληθῶν θαυμαστῶν του, ποὺ τιμοῦν τὴ λογοτεχνικὴ δουλειὰ τοῦ περίφημου καὶ ἀκούραστου τεχνίτη τῆς πεννας. Ὁ Ὄνειρος Κελεπούρης, εγκατασταθεὶς στὰ ἰδιόκτητα γραφεῖα τῆς «Παπαρούνας» ἐδέχετο τα συγχαρητήρια τῶν ἀπειραρίθμων θαυμαστῶν του μὲ τὸ «ἔτσι θέλω» καὶ δὲν ἐννοοῦσε με κανένα λογο νὰ τὸ κουνήσῃ. «Ἐδῶ πληρώνονται ὅλα», ἐπανελάμβανε ὁ ὑπέροχος ποιητὴς τῶν ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Ἀπονενοημένα Διαβήματα» ποιητικῶν συλλογῶν, ἐφεσον ἡ κατανάλωσις τῶν νερῶν μὲ τὰ ὀπεῖα ἐπότιζε τὸν Πήγασον καὶ τοὺς θαυμαστάς του ηὔξανε καὶ ἐ σχετικὸς λογαριασμὸς ἐφεύσκωνε. «Ὡς πότε πειὰ θὰ μὲ ἐκμεταλλευόσαστε;» Ἐβροντοφώνει κάθε τόσε ὁ περίπυστος ποιητής. Εἰς μάτην οἱ παριστάμενοι ποιηταὶ, ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ὡς οἱ κ.κ. Βράσες Ρύζης, Σέσκολος Ἄνιθος, Μήκων Ροιάς κλπ., προσεπάθευν νὰ τὸν καθησυχάσουν. Ὁ κ. Ὄνειρος Κελεπούρης ἦτο ἀμετάπειστος καὶ ἡ ἀποφασίς του ὅπως ἑορτάσῃ τὸ ἰωβιλαῖον του ἦτο ἀκλόνητος. Τέλος ἐ δαφνοστεφὴς ποιητὴς ἠπείλησεν οτι ὅταν ἐξαντληθῇ ἡ ἔμπνευσίς του καὶ ἀνατείλῃ ἡ εὐτυχὴς διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Παπαρούνας» ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ γράψῃ θὰ ἐγκλεισθῇ εἰς τὴν κολοσσιαίαν τοῦρταν δῶρον τῶν ἀπειραρίθμων θαυμαστῶν του καὶ θὰ ἀποθάνῃ τὸν γλυκύτερον τῶν ἐξ ἀσφυξίας θανάτων.

Τοιοῦτον τέλος ἔλαβεν ἡ σεμνη τελετὴ πρὸς τιμὴν τοῦ νεωτέρου Τουρταίου!

ΜΕΓΑΣ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ
Κ. ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ

ΥΠΝΟΣ. — Ἂν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας ὕπνον σημαίνει τὸ ὄνειρον ὅτι καὶ εἰς τὸν ὕπνον σας ὀνειρευόσαστε. Σημεῖον μεγάλης εργατικότητος.

ΚΑΦΕΣ. — Ἂν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας καφὲν, μὴ ξυπνᾶτε! Εἶσθε...Μπέης!

ΖΥΘΟΣ. — Ἂν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας ὅτι πίνετε ζῦθον σημαίνει τὸ ὄνειρον ὅτι ὑποφέρετε ἀπὸ ἐμμόνους ἰδέας. Ἰντὲ Φίξ!

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ. Ἂν ἰδῆτε εἰς τον ὕπνον σας ἐπιθεώρησιν, σημαίνει τὸ ὄνειρον ὅτι δὲν θρισκοσαστε στὸ σπίτι σας, ἀλλὰ εἰς τὸ θέατρον.

ΕΡΩΣ. — Ἐὰν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας ὅτι εἶσθε ἐρωτευμένος. δὲν θὰ ἀργήσετε νὰ ἀντιληφθῆτε ὅτι σᾶς ἐπείραξε ἡ νυκτερινὴ ὑγρασία.

ΑΠΑΧΗΣ. — Ἐὰν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας ὅτι εἶσθε **ΑΠΑΧΗΣ**, κα μετε ὑπερσιτισμὸν γιὰ νὰ παχύνετε!

ΜΑΝΙΚΙ. — Ἐὰν ἰδῆτε εἰς τὸν ὕπνον σας ἕνα μανίκι, σημαίνει τὸ ὄνειρον ὅτι ἐξεχάσατε νὰ θγάλετε τὸ σακκάκι σας.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ Ἕλλην γηγενὴς, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἔχῃ γράψῃ στίχους ἢ νουμερα ἐπιθεωρήσεως, διὰ να συνεργασθῇ εἰς ἐπιθεώρησιν. Ἀποκλείονται οἱ ἐγγράμματοι.

ΑΠΟΝΕΝΟΗΜΕΝΑ ΔΙΑΒΗΜΑΤΑ

ΣΤΟΥΛΑΑΦΡΟΝΕΙΡΟΥ Γ'ΑΠΡΟΧΩΡΕΤΟ

Ἔλα μές στ' ἀπραχώρητο τοῦ ἀνάλα-
(φρού σου τ' ὄνειρου
στὸ δάβα τοῦ παμπόνηρου,
καὶ στύλωσε τὸ γλέμμα σου στυλό, μουν-
(τὸ κι' ἀπόκοτο
στὸ νάζι σου τ' ἀλλόκοτο!

Κι' ἄντε μέσα στὸ γλέφαρο ποὺ τούμπα-
(ρες στὸ γήπατο
κι' ἂν πατατοῦκα φόρεσες καὶ βγῆκες
(στὸν περίπατο,
ἀνάσκελα τὰ φάσκελα τὰ δίνεις στ' ἀ-
(ποκοῦμπα σου
ὡς ὕστερις ἐμάσαγες γερὰ τὸ σκορδο-
(στοῦμπι σου.

Μ' ἀφόντας τὸ παλιάμπελο ζούπηξες
(στὸ συνέφαλο
ἀπόρειες στὸ προσκέφαλο,
κι' ἄντωσες καὶ βαλάντωσες, στ' ἀθό-
(γαλου τὴ μάνητα
ποὺ ἡ γίδα ἡ στέρφα στέκεται καὶ
(φρουμασμένη κάνει τα!

Γύρε στὰ χάη, ἀχάϊ, ἀχάϊ, σύντας ὁ
(θρὸς ἠχάει
καὶ στ' ἄπειρο ξελίγωμα τοῦ ποιητῆ ποὺ
(σειέται
δροσολογῶντας σέπεται καὶ θυμωμένος
(ντρέπεται.....
Μά, ὤ! χλίψη ποὺ τ' ἀπόβροχο στὰ βύ-
(θια ἀνανογιέται!

ΟΝΕΙΡΟΣ ΚΕΛΕΠΟΥΡΗΣ

Ὁ ἀπαρόμοιαστος κι' ἄφταστος ποιητὴς τῆς βαρειόγδουπης συλλοῆς «Ἀγκναροκούκια ξυδᾶτα», ποὺ ἄνοιξε στὴ νεοελληνικὴ τὴ Μοῦσα δρόμους καινούριους μὲ τὸ ἀσικλίκι του στὴν ἔμπνεψη καὶ τὸ γοῦστο του τ' ἀχαΐρευτο. Ὁ Ὄνειρος Κελεπούρης πρέπει νὰ στέκεται παράδειγμα γιὰ τοὺς νέους ποιητάδες. Ἂν ἔφτασε κεῖ ποὺ ἔφτασε, τοῦτο δὲ χρωστιέται μονάχα στὸ ταλέντο του, μὰ καὶ στὴ σύντονη κ' ἀδιάκοπη καλλιέργεια τοῦ ταλέντου αὐτουνοῦ. «Δὲν ἀπέρασε δευτερόλεφτο τῆς πολύπαθης ζωῆς μου», λέει ὁ ποιητὴς τῶν «Ἀγκναροκουκιῶν ξυδάτων» ποὺ νὰ μὴν ἔσουρα πάνου στὸ χαρτὶ πέντ—ἕξη ἀράδες ποίησης, ἀτόφιας ἔμπνεψης καὶ ξελάγαρου (εἶνε ἡ λέξη ποὺ τόσο ἀρέσει τοῦ ποιητῆ μας) νοήματου. Τὴν ὁποια δόξα μου τὴ χρωστάω, ὄχι σὲ ρεκλάμες καὶ σὲ λιβανίσματα ἀπὸ θαγμαστάδες μου, μὰ τὴν ἔχω ἀποχτήσει μὲ τὸ σταθί μου τὸ ἴδιο. Τὸ πειότερο ποὺ μπορῶ νὰ πῶ εἶνε ὅτι χρωστάω πολλὰ πράγματα στὴ συχνὴ πυκνὴ χρήση τῆς λέξης «ξελάγαρο». Ὄντας ἕνας ποιητὴς δὲν ξεχνάει ποτὲ—ἄνθρωποι εἴμαστε!—νὰ μεταχειρίζεται τὴ λέξη τούτη, μπορεῖ νὰνε σίγουρος τρακόσα τὰ ἑκατὸ πὼς θὰ πάῃ μπροστά, πολὺ μπροστά, μὰ πάρα πολὺ μπροστά.

Ο. Κ.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Πληροφορούμεθα ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, ὅτι γίνεται σκέψις περὶ ἀπομακρύνσεως τοῦ κ. Ἑλληνοθασιλη ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας. καθότι ὁ ὑπουργὸς οὗτος, ἐπιλησμων τῶν ἀκραιφνῶν ἡμῶν γλωσσικῶν παραδόσεων γενόμενος, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως. ἐφωράθη παρὰ θῖν' ἁλὸς Φαληροιο πολυφλοίσβοιο ἀναζητῶν τὴν «μαλλιαρήν».

πέρχεται ἐναντίον σας, ἀλλὰ να ἀπαγγέλλετε στίχους τοῦ Βεράρεν, ποὺ τὸν ἔκοψε τὸ τραῖνο. Ἔτσι θὰ ἔχετε τὴν συναίσθησιν ὅτι εἴσαστε λιγάκι Βεράρεν ὁ ἴδιος.

Ὅταν βλέπετε κανένα γίγαντα ρωμαλέον καὶ πολὺ δυνατώτερον σας νὰ σκοντάθῃ. νὰ τοῦ λέτε «τρύφλα»!

Ὅταν ἱδρώνετε παραπολὺ νὰ μὴ διστάζετε νὰ πιῆτε ἕνα κευθᾶ νερὸ παραπολὺ παγωμένο.

Ὅταν πρόκειται νὰ παρουσιασθῆτε σ' ἕνα πολὺ ἐπίσημο πρόσωπο, ποὺ θὰ σᾶς κρατήσῃ κοντὰ ἐπι μίαν περίπου ὥραν, νὰ πάρετε προηγουμένως μίαν ἢ δύο οὐγγίας καθαρκτικοῦ καὶ ὕστερα νὰ πηγαίνετε.

Πληροφορηθῆτε ἂν ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῶν Ζηλωτῶν τοῦ Χριστοῦ ἔχῃ καὶ ἄλλην ἀνύπανδρον κόρην καὶ προθῆτε εἰς τὴν ἀπαγωγήν της, τότε θὰ καταλάθετε καλὰ τί θὰ πῇ «Ζῆν ἐπικινδύνως».

Διαβάζετε τὴν «Παπαρούναν».

ΑΠ' ΟΣΟΥΣ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΤΟΥ!

ΖΗΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΣ

Ζῆν ἐπικινδύνως εἶνε τὸ σύνθημα τῆς ἐποχῆς. Πρῶτος τὸ διεκήρυξε ὁ Νίτσε καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνει ὁ Ντοῦτσε Μπενίτο Μουσσολίνι. Ἡ «Παπαρούνα» τὸ υἱοθετεῖ. Πράγματι, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς της ἐκδόσεως τὸ περιοδικό μας ζῇ ἐπικινδύνως. Ἐπικινδύνως γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ἰδίως γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ κάθε ἑβδομάδα τρέμουν μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι καὶ πάλι θὰ θγῇ ἡ «Παπαρούνα». Καὶ ἡ «Παπαρούνα» θγαίνει κάθε Παρασκευή. που δικαίως ἐθεωρεῖτο ἀνέκαθεν ὡς ἀποφράς ἡμέρα. Ζῆν ἐπικινδύνως! Ἂν θελετε, φίλτατοι ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι, νὰ αἰσθανθῆτε τὴν ἡδονὴν τοῦ «ἐπικινδύνως ζῆν» δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὰς κατωτέρω συμβουλάς μας:

Μερικαὶ ὑποθῆκαι δι' ὅσους θέλουν νὰ ζήσουν ἐπικινδύνως.

Νὰ τρῶτε συχνά, εἰ δυνατόν, κάθε ἀπόγευμα πάσταν. Ἂν δὲν δηλητηριασθῆτε τὴν πρώτην ἑβδομάδα, μὴν ἀπελπίζεσθε. Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος!

Νὰ προσπαθῆτε εἰς πᾶσαν συναντησίν σας μὲ τὸν κ. Πολυχρονόπουλον νὰ ζητωκραυγάζετε ὑπὲρ τοῦ κ. Πλαστήρα.

Νὰ μὴ ἀπομακρύνεσθε τῶν γραμμῶν τοῦ τράμ, ὅταν τὸ ἀκούετε να κουδουνίζῃ δαιμονιωδῶς καὶ νὰ ἐ-

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

Νέα σπανιωτάτη φωτογραφία τοῦ δημοφιλοῦς ποιητοπώλου—λογοτέχνου κ. Πούλου Πουλοπούλου (τοῦ γνωστοῦ «Ποὺλ-Πούλ») ἱππεύοντος τὸν θυμοειδῆ Πήγασόν του, ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Ὁ κ. Ποὺλος Πουλόπουλος μὲ κατάπληξίν του θὰ ἴδῃ τὴν εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον τῆς «Παπαρούνας» δημοσιευομένην περιγραφὴν τῆς σεμνῆς τελετῆς ποὺ ἔγινε πρὸς τιμὴν τοῦ συναδέλφου του κ. Ὀνείρου Κελεπούρη. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ὅποιος ἐπρόλαβε τὸν Κύριον εἶδε!

ΚΑΙΝΟΥΡΙΕΣ ΑΝΟΗΣΙΕΣ
ΚΑΙΝΟΥΡΙΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ, ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μὴν πιστέψῃς τὴ γυναῖκα!
Σωκράτης Σωφρονίσκου
Μιὰ Ἰδέα εἶνε ὅλα!
Σπῦρος Φορτούνιος
Γκάπ, γκούπ!
Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων
Τὸ Χ.... σας! Τὴν Π.... σας!
Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων
Χρρρρ! Χρρρ!
Π. Τσαλδάρης
Νιάου, νιάου!
Μπενίτο Πλαστήρας
Ἡ Ἰταλία εἶμαι ἐγώ!
Νῖκος Μουσσολίνης
Εἶμαι βουλευτής, ρὲ μπ....!
Εἷς βουλευτὴς

ΣΤ'ΡΑΚΙΤΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΓΡΙΚΑ...

Γρίκα τὴ γλύκα, Πούλαινα, ποὺ ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια μου σταλάζει καὶ στοῦ «εἶναι» σου τὸ ἀπόρρητο φωλιάζει...

Γρίκα τὴν τσίκα ποὺ ἀπὸ τὸ λουλᾶ στὰ ἴσια πάει ἀπάνου σὰν τὴν ἀνέσα τοῦ ἀλαφριοῦ μοσκολιβάνου καὶ γλυκόνειρα χαρίζει στοῦ καϋμοῦ τὸ μετερίζι....

Γρίκα τὴν κατσίκα ποὺ τὸ ἀνάρρο της τὸ βέλασμα, σὰν ἀτσαλένιο μοιάζει ἔλασμα κι' ἀποζητάει τοῦ πόθου σου τὸ κάλεσμα, ὦ ἄλεσμα!...

Γρίκα τὴν πίκα ποὺ τοῦ κάκου μοῦ πεισμάτωσες καὶ τὴν καρδιά μου νὰ πῆς—μάτωσες...

Γρίκα τὰ σῦκα ποὺ γουρμάζουνε καὶ στ' ἀμολόητα ἀρπάζουνε βαρειόμυρα, βαρειόμοιρα, σὰν τάλικα γαρούφαλα ποὺ ἀθίζουνε μὲς στῶν ἐλιῶν τὰ κούφαλα...

Γρίκα τὴν προῖκα ποὺ στοῦ γάμου μας τὸ σμίξιμο μοῦδωκες μὲ τὸ σφιξιμο τοῦ ἀπλοχεριοῦ σου πὰ στὸ γερὸ τὸ κράτημα τοῦ μακρουλοῦ κεριοῦ σου....

Γρίκα τὴ λαγωνίκα ποὺ βαρειὰ μέσα στὴ νύχτα, τί ἄλλο ἔκανε παρὰ «ἀλύχτα» καὶ τ' ἀναφιλλητά σου πνίχτα καὶ βάστα τα ἀνάστατα καὶ κάνε ὅπως ὁρίζεις, καθὼς στρογγὰ σουρίζεις....

Γρίκα τὸ Μοχίκα καθὼς τὸ ἀμολάει τὸ τραγοῦδι του μαργόλικο, ἀλέγρο καὶ σπανόλικο κι' ἁρμονισμένο μὲ τοῦ βιολιοῦ σου τὸ χαβᾶ—καὶ στὰ βιοβά...

Γρίκα τὴ γλύκα τοῦ Μοχίκα, ὦ κατσίκα, ὡς μαστουρώνει ἀπὸ τὴν τσίκα.

Καὶ κύττα νὰ μὴ γυριᾶς σὰν τὸ ἀλάνι, γιατὶ σ' ἀφίνω ὁλοσούμπατη καὶ ἀμολάω μελάνι....

Ἀντίο!

ΠΟΥΛΟΣ ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ρεζίλης ἔμπορος ἀποικιακῶν καὶ ἐδωδίμων ποὺ ἀφ' ὄντας ἔχασε τὸ μαγαζί του ἐξ αἰτίας τὰ πολλὰ βερεσέδια ποὺ τοῦ ἀφίνανε οἱ πολύπληθοι θαγμαστὲς καὶ μουστερῆδες του, ξέροντας τὴ λόξα ποὖχε νὰ γράφῃ πεζοτράγουδα τῆς κακιᾶς ὥρας (μὴν κυττᾶτε τώρα ποὺ ἔχει πάρει πειὰ τὸ κολάϊ) καὶ κολακεύοντάς τονε πὼς θάφτανε μιὰ μέρα νὰ γίνῃ ὁ μεγαλείτερος ζωντανὸς λογοτέχνης τῆς ἐποχῆς του. Τώρα ὁ Ποῦλος Πουλόπουλος ἔχασε τὸ μαγαζί του. Μὰ δὲν ἀπορεῖται! «Ὅσα ἔχασα ἀπὸ τὸ ἐμπόριο, θὰν τὰ βγάλω ἀπὸ τὴν ποίησῃ», συνεχίζει νὰ λέῃ. Καὶ ἐξηγάει: «Ἕνα βραβεῖο Νόμπελ νὰ μοῦ τύχῃ τὴν ἔκανα ἀπὸ κοῦπες!»

Σημείωσις «Παπαρούνας». — Θέλει πολὺ ἕνας ἄνθρωπος νὰ τοῦ στρίψῃ;

Ο κ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

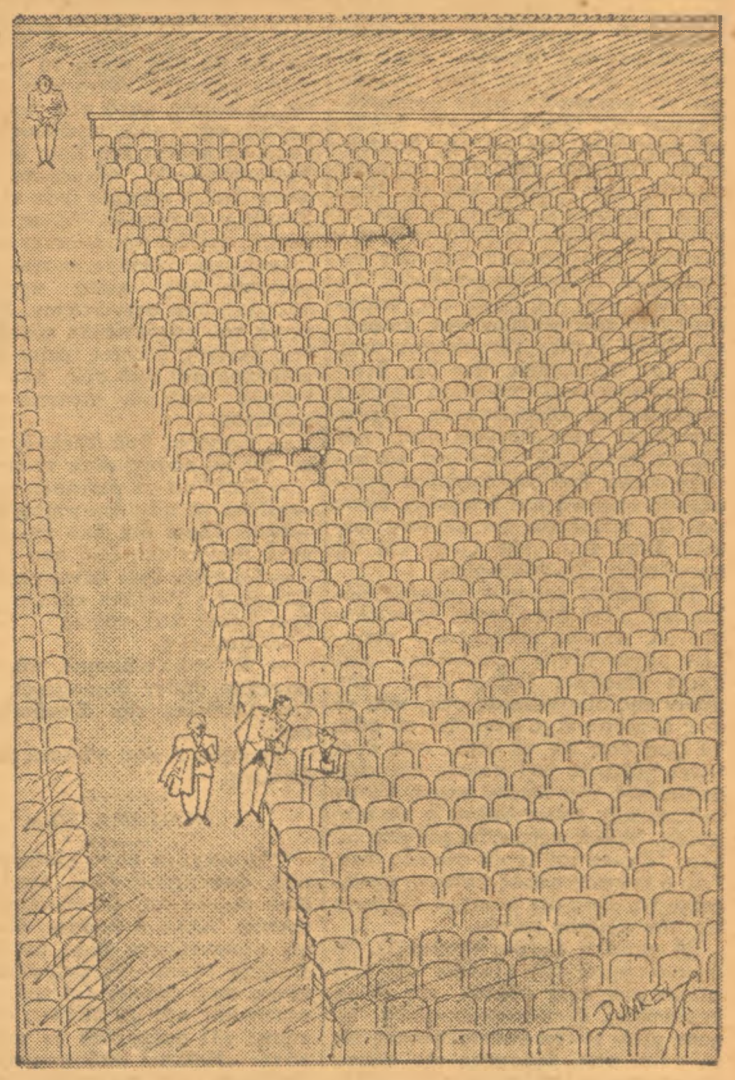

Ταξιθέτης πρὸς καθήμενον θεατήν, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἐνωρὶς διὰ νὰ καταλάθῃ θέσιν. — Συγγνώμην, κύριε, ἡ θέσις αὐτὴ ἀνήκει εἰς τὸν κ. Παπαντωνίου....

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΛΥΦΑΔΑΣ

«....Μεταξὺ τῶν λουομένων διεκρίναμεν τὰς χαριτωμένας δεσποινίδας Ἔφην Μ., προσωπάκι ὀβάλ, ὕφος ἀρκετὰ ποζὲ καὶ ποὺ κρυβει πάντα μίαν ἀρριὲρ-πανσὲ καὶ Μίκκν Π. γλυκειὰ καὶ προκλητικὴ ὁπως πάντοτε ποὺ ξέρει νὰ κρατάη πάντα μιὰ στάση ἐπιφυλακτικὴ καὶ γεμάτη ἀφέλεια...»

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ... ΝΕΟΓΕΝΗΤΟΥ!

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

Πρωτοθυμᾶμαι τὸν ἑαυτό μου, ὅταν ἤμουν.... — μὰ καλὰ-καλὰ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποὺ ἤμουν. Ἔμοιαζε τὸ μέρος μὲ φυλακὴ μὰ ὄχι σὰν τοῦ Συγγροῦ ποὺχει σιδερόφραχτα παράθυρα, ἀλλὰ κάπως σὰ σπηλιά, ἔτσι ὅπως ἦταν κι' ἡ φυλακὴ τοῦ Σωκράτη. Φῶς δὲν ἔβλεπα οὔτε μερα οὔτε νύχτα. Ἦταν πάντα σκοτεινά, ὅπως στὸν κινηματογράφο. Παιχνίδια νὰ παίζω δὲν εἶχα, οὔτε κανένα κομπολόι γιὰ νὰ περνάω τὴν ὥρα μου. Νὰ σαλέψω καλὰ δὲν μποροῦσα: ἤμουν καταδικασμένο σὲ διαρκῆ ἀκινησία. Καί, τέλος πάντων, εἶχα ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου ἀπάνω μου.

Μ' ἔπανε μιὰ ἀτελπισία κι' ἤθελα ν' αὐτοκτονήσω, ἀλλὰ οὔτε ἅπλο εἶχα, οὔτε ἄδεια ὁπλοφορίας, οὔτε σουγιᾶ—στὸ κάτω-κάτω καὶ παράνομα. Μ' ἔπαγε θυμὸς καὶ φώναζα, ἀλλὰ ἡ φωνή μου ἦταν φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Τέλος μιὰ μέρα σεκλετίστηκα τόσο πολὺ ποὺ ἀποφάσισα νὰ κηρύξω ἀπεργία πείνης. Ἀλλὰ ἔλα πάλι ποὺ δὲν ἔτρωγα τὸ φαΐ ἀπ' τὸ στόμα, ἀλλὰ πήγαινε κατ' εὐθεῖαν ἀπ' τὸν ἀφαλό μου καὶ μ' ἔτρεφε;

Μεγάλωνα καὶ... μεγάλωνε κι' ἡ φυλακή μου. Ὡστόσο μοῦ γινόταν κάθε μέρα περισσότερο στενὸς κορσές. Ἀπελπισία! Οὔτε νὰ δραπετεύσω μποροῦσα, οὔτε ν' αὐτοκτονήσω, οὔτε νὰ διαμαρτυρηθῶ, οὔτε νὰ μείνω. Κάστρου δὲν ἤμουν, Μπεζαντᾶκος οὔτε. Γιατί μὲ εἶχαν φυλακίσει; Ἔσπαζα τὸ μυαλό μου, ἀλλὰ δὲν θυμόμουν τίποτα. Κι' ἀποφάσισα νὰ κηρύξω ἐξοντωτικὸν ἀγῶνα κι' ὅπου τὸ βγάλει ἡ ἄκρη! Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάς! Νερὸ δὲν ἔπαιρνε τὸ πρᾶμμα: Ἐκεῖ μέσα θἄσκαγα! Θὰ τραβοῦσα πρὸς τὸ μέρος ποὺ μπαίνανε οἱ περβολάρηδες κι' ἀπὸ κεῖ βλέπαμε.

Ἔδωσα τὸ σύνθημα σὰν ἀρχηγὸς καὶ μόνος ὁπαδὸς τοῦ ἐπαναστατικοῦ μου κινήματος, γενναῖος καπετὰν Ἕνας κι' ἐξεκίνησα γιὰ τὴν ἔξοδο. Στὴν ἀρχὴ παρ' ὅλη τὴ δύναμη ποὺ ἔβαλα, ἔκανα μόνο σημειώτόν, ὕστερα ὅμως κάτι κουνώμουν πρὸς τὰ ἔξω, μὰ χειρότερα κι' ἀπὸ τὸ θερὸ τῆς Κηφισιᾶς. Περνοῦσα ἕνα μακρόστενο κανάλι—τὴν εἴσοδο τῆς φυλακῆς μου, ὅταν κάτι σὰν πλόκαμοι χταποδιοῦ μὲ τράβηξαν βίαια, τόσο βίαια ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ φωνάξω «βοήθεια»! Τέλος μὲ βγάλανε ἢ βγῆκα ἔξω κι' εἶδα φῶς, φῶς γιὰ πρώτη φορὰ... στὴ ζωή μου. Νὰ τί κατώρθωσα γιὰ νἄμ' ἐπαναστάτης! Μιὰ γυναικεία φωνὴ ποὺ ξεφώνιζε σὰ σοπράνο τὴν ὥρα τῆς ἐξόδου μου εἶχε σωπάσει τώρα. Αὐτή, λέει, ἦταν ἡ μάννα μου. Ἡ γυναῖκα μὲ τοὺς πλοκάμους τὴν ὥρα ποὺ μὲ τύλιγε σὲ κάτι πανιὰ καὶ ζωνάρια σὰν ταχυδρομικὸ πακέτο σιγομουρμούριζε: «Ἐφταμηνίτικο ἔγινες, καϋμένο!» Ἐγὼ ὅμως κρυφοχαιρόμουν ποὺχα κερδίσει χάρις στὴ θέλησή μου δυὸ μῆνες ἀπ' τὴν ποινή μου!...

ΝΟΕΛ ΣΑΓΗΡ

ΑΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΙ ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ὁ Δημόσιος Ὑπάλληλος Ἄψιλος Ἀδέκαρος πρὸς τὴν Ἀπενταριαν Σελέμη.

Ἀγαπημένη μου Ἀπενταρια,

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ σὲ γνώρισα —καὶ δὲ θυμᾶμαι νὰ ὑπῆρχε καιρὸς ποὺ νὰ μὴ σὲ ξέρω — δὲν εἶδα μιὰ καλὴ μέρα. Καὶ ποῦ νὰ τὴν ἰδῶ, ποὺ ἀπὸ τὴν πεῖνα δὲ βλέπω, οὔτε τὴ μύτη μου; Δὲ φανταζόμουνα, χρυσῆ μου, ὅταν ἔμπαινα στὴ δημόσια ὑπηρεσία, μ' ὅλη τῆς νιότης μου τὴ λαχτάρα, πὼς οἱ δεσμοί μου μαζύ σου θὰ ἦσαν ἀδιαρρηκτοι καὶ ἀκατάλυτοι καὶ πὼς δὲ θὰ περνοῦσε στιγμὴ ποὺ νὰ μὴ βρίσκεσαι στὸ πλευρό μου, νὰ μὴν εἶσαι μέσα στὸ εἶναι μου, μέσα στὴν τσέπη μου. Λατρευτή μου Ἀπενταρία. Ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα εἶνε ἀπέντερη —πῶς νὰ πῶ ἀπέραντη — καὶ μέσα στὴν ἀπενταρωσύνη (ἀνάγνωθι: ἀπεραντωσύνη) τῆς ἀγάπης μου αὐτῆς, μόνο μιὰ ἰδέα κυριαρχεῖ: πῶς νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ, ποὺ ὅσο κι' ἂν εἶνε σκληρός, θὰ εἶνε ὡστόσο εὐχάριστος, γιατί θὰ μοῦ δώσῃ την εὐκαιρία νὰ φάω—νὰ φάω κάτι — ποὺ τὰ σαγόνια μου ἔχουνε ξεχάσει τὴ σχετικὴ κίνησι. Βαρέθηκα, ἀγάπη μου, τὴν ἀεροφαγία, γιατί κι' ὁ ἀέρας, ὅσο κι' ἂν εἶνε μπολικος, ἰδίως στὴν Ἑλλάδα, θὰ ῥθῇ καιρὸς ποὺ θὰ σωθῇ. Καὶ τότε, ἀντίο ἀγαπημένη μου. γιὰ πάντα.

Μὲ τὴν αἰώνια λαχτάρα μου

ΑΨΙΛΟΣ ΑΔΕΚΑΡΟΣ

Τρόφιμος τοῦ Πρῥῦπολογισμοῦ

Ὁ Νίκος Πλαστήρας πρὸς την Ἀμνηστειαν Κινηματιδου,

Πολυλάτρευτή μου Ἀμνηστεία,

Ὥστε ἔτσι λοιπόν! Μὲ ξέχασες ὁλότελα, κοῦκλα μου! Καὶ γὼ που τόσο εἶχα ἐλπίσει σὲ σένα, στὰ αἰσθήματά σου τὰ στοργικά, στὴν ἀγάπη σου γιὰ τὴν ἡσυχία, στὴ μεγαλοψυχία σου!

Ἀπὸ σένα περίμενα τὸ «μάξιμουμ», ποὺ μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ ἄνθρωπος, καταλοβερδίγκος; Κι' ὅμως, κι' ὅμως! Σκληρή, δὲ γυρίζεις νὰ μὲ κυττάξῃς μὲ μιὰ ματιὰ συμπαθητικὴ καὶ γλυκειά, δὲ μοῦ χαρίζεις οὔτε μιὰ λέξι συμπόνιας. Ἐγὼ ὅ,τι κι' ἂν ἔκανα τὸ ἔκανα γιὰ νὰ τὸ κάνω. Ἄλλο ἂν δὲ μπόρεσα νὰ τὸ κάνω. γιατὶ δὲ μπόρεσα, ἢ μᾶλλον, γιατὶ δὲ μ' ἀφήσανε. Ἀμνηστεία μου, πολυαγαπημένη μου Ἀμνηστεία, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, δέσποινα τῶν λογισμῶν μου! Μακρυά, ἀπὸ τὰ ξένα ἐδάφη. ποὺ ζῶ μὲ ξένες ἔννοιες καὶ ξεκοκκαλίζω ξένα λεφτά, σοῦ στελνω τὶς σκέψεις μου, τὶς πιὸ ἀκριβὲς καὶ πιὸ συμπαθητικὲς καὶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν μαύρων σπλαγχνων μου σοῦ φωνάζω: Νὰ κι' αν σὲ δώσουνε σὲ μένα, νὰ καὶ ἂν ὄχι! Καὶ λέγοντας τούτη τὴ φράση. κάνω τὴ χειρονομία τοῦ Μεφιστοφελῆ, ὅταν τοῦ γυρέψανε τους τιτλους εὐγένειας καὶ τὰ οἰκόσημα του. Ἀντίο, ἀγαπημένη μου Ἀμνηστεία, ποὺ οἱ Ρωμαῖοι δὲν εἶχανε λέξη γιὰ σένα (Ἴδε Κικέρωνα: Κατὰ Κατιλίνα).

Σὲ λατρεύω πάντα καὶ σὲ περιφρονῶ ἀπείρως.

Ο ΝΙΚΟΣ ΣΟΥ

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,, ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΝ ΡΩΣΣΙΑΝ

Ἕνα ταξίδι ἀπὸ Φίνσκ εἰς Χίνσκ, καὶ ἀπὸ Ὅμοκ εἰς Κόμοκ, μεσῳ Οὔρκτσκ καὶ Τσούρκστ. — Τί εἴδεμεν εἰς Καλεϊντοσκοπὸκστ. — Μία βραδυὰ μὲ τὴν συντρόφισσαν Βέραν Ψστσκλμνπώφ. — Αἱ γνῶμαί της διὰ τὰ σύμφωνα εἰς την ρωσσικὴν γλῶσσαν. — Εἶνε ἀληθεια ὅτι ὁ Στάλιν εἶνε τροτσκικος;

ΤΟΥ ΕΠΑΝΕΛΘΟΝΤΟΣ ΑΡΧΙΚΛΗΤΗΡΟΣ ΜΑΣ

Διέσχισα τὴν ἀχανῆ χώραν τῶν τσάρων Ρωμανὼφ, ποὺ ἐκτείνεται ἀπὸ τῶν βορείων της συνόρων μέχρι τῶν νοτίων καὶ ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν μέχρι τῶν δυτικῶν, ὑπὸ δρους ἀπαισίους. Βυθισμένος μέχρι γονάτων εἰς τὴν λάσπην, τὴν φοβερὰν ἐκείνην λάσπην τῶν Βοσγίων, ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται εἰσαγωγὴ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, πεινάλεος καὶ ρακένδυτος, λόγῳ τῆς ἀφθονίας τῶν μέσων ποὺ εἶχε θέσει ἡ «Παπαροῦνα» εἰς τὴν διάθεσίν μου, ἱππεύων πότε ἔλκυθρον καὶ πότε τὸν ἐν Μόσχᾳ Ἕλληνα πρεσβευτὴν, ἔφθασα πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Μιχαὴλ Στρογκώφ. Ὁ ταχυδρόμος τοῦ τσάρου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀπαθανατίσει ὁ Γάλλος Ἰούλιος Βὲρν, εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ ἔργον του καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τοῦ πεντάετοῦς σχεδίου, εὑρίσκετο δὲ τότε εἰς τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος τῆς μελέτης του. Ἔξαφνα βλέπω ἐμπρός μου ἕνα τετραετῆ Ρωσσόπαιδα τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισα ἐκ τοῦ θαυμασίου σχηματισμοῦ τοῦ ἰγνυακοῦ του ὀστοῦ, θέτοντα μεταξὺ τῶν ὀδόντων τὸν ἀνδριάντα τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Τόσον ἦτο τὸ μῖσος τοῦ μικροῦ αὐτοῦ μπολσεβίκου κατὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς Ρωσσίας!

Μὴ πιστεύετε τίποτε ἀπ' ὅσα λέγονται καὶ θρυλοῦνται διὰ τὴν Ρωσσίαν. Ἡ Ρωσσία εἶνε χώρα ἀχανὴς καὶ ἀγαπητὴ εἰς τοὺς Ρώσσους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀγαποῦν περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν Ἰαπωνίαν. (Ὁ ἀρχικλητήρ μου ὁμιλεῖ ἀσφαλῶς περὶ τῶν Λευκορρώσσων).

Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς Ρωσσίας εἶνε μία καὶ μόνη. Ὅτι ἡ χώρα αὐτὴ εἶνε ἐντελῶς ρωσσικὴ καὶ οἱ κάτοικοί της ὁμιλοῦν τὴν ρωσσικὴν γλῶσσαν, ὅταν δὲν ὁμιλοῦν ἄλλην. Διότι ὑπάρχουν καὶ Ρῶσσοι ποὺ ὁμιλοῦν τὴν γαλλικήν, ὅπως ἠμπορεῖ — δὲν ἀποκλείεται — νὰ ὑπάρχουν Γάλλοι ὁμιλοῦντες τὴν ρωσσικήν. Διότι καὶ αὐτὴ ἡ περίπτωση εἶνε δυνατή. Ὁ γράφων εἶδε μὲ τὰ μάτια του πράκτορας τῆς Τσέκας, ἢ τῆς Γκεπεού, ἂν προτιμᾶτε νὰ ἀπαγγονίζουν μὲ ἕνα νέον σύστημα ἑκατὸν χιλιάδας ἀνθρώπους κατὰ λεπτόν. Δεδομένου δὲ, ἐπὶ τῇ βάσει στατιστικῶν, ὅτι ἡ Ρωσσία κατοικεῖται ἀπὸ ἑκατὸν τριάντα περίπου ἑκατομμύρια ψυχῶν, εἶνε εὔκολον νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς, δυνάμει τοῦ πενταετοῦς σχεδίου, μετὰ πόσα λεπτὰ τῆς ὥρας, δὲν θὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν Ρωσσίαν οὔτε ἕνας Ρῶσσος ζωντανὸς γιὰ δεῖγμα. Ὅσοι Ρῶσσοι εὑρίσκονται εἰς τὰς ἄλλας χώρας τῆς γῆς συλλαμβάνονται ἐσπευσμένως καὶ ἐγκλείονται εἰς τὰ Μουσεῖα διὰ νὰ παραμείνουν ὡς μία κακὴ ἀνάμνησις εἰς τὸν νοῦν τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

Τέλος ὁ γράφων ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν, ἀπὸ τὴν χώραν εἰς τὴν ὁποίαν, ὁδοιπορῶν ἐπὶ τρεῖς μῆνας δὲν κατώρθωσε νὰ συναντήσῃ ἕνα ἄνθρωπον. Παντοῦ ἐπλανᾶτο ἡ σκιὰ τοῦ ἀτυχοῦς τσάρου Νικολάου, ἡ ὁποία παρ' ὅλα ὅσα ἔπαθε δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ πατρίου ἐδάφους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, φεύγων, παρέλαβον δύο μεγάλες κοτρόνες, διὰ νὰ μοῦ χρησιμεύσουν ὡς προσκέφαλον κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος, κατὰ τὰς ὁποίας ἔρημος καὶ μόνος, θὰ «πλανῶμαι» ἀνὰ τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τῶν ρωσσικῶν ὀνείρων. Ἀμήν.

ΟΛΙΒΕΡ ΠΑΦ

Ἄρτι ἐπανελθὼν ἐκ Ρωσσίας

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ νέος.—Εἶδα ἁπλωμενα τα ρουχα και φανταστηκα ὅτι ἡ ὥρα ἦταν κατάλληλη γιὰ να σᾶς ἐπισκεφθῶ....

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΝ

—Νηστεύεις. τέκνον μου, τὰς ἡμέρας ποὺ πρέπει νὰ νηστεύῃς;

—Νηστεύω, πάτερ μου καὶ τὰς ἡμέρας ποὺ δὲν πρέπει νὰ νηστεύω.

—Διατί τὸ κάνεις αὐτό;

—Διότι διαφερετικὰ ὁ μισθός μου δὲν θὰ μεῦφτανε.

—Τί ἐπάγγελμα κάνεις, τέκνον μου;

—Δημόσιος ὑπάλληλος, πατερ μου.

—Ἄξιος ὁ μισθός σου! Ἄξιος ὁ μισθός σου! Ἄξιος ὁ μισθός σου καὶ ἐν Οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ Γῆς! Καὶ, ὅταν τοῦ πλησίον σου τὰ ἀγαθὰ σου σκανδαλίζουσι τὸν ὀφθαλμόν, ἐκβαλε αὐτόν!

Ἀμήν.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΣ,,

ΜΥΓΑ. — Ζῶον ἀμφίβιον, ζῶν εἰς τὸν ἀέρα καὶ εἰς τὸν καφέν. Χρησιμεύει ἐπίσης εἰς τὴν παρασκευὴν σταφιδοψωμου καὶ πουδιγκας.

ΠΟΙΗΤΗΣ. — Ἄνθρωπος, ποὺ γεννιέται, ἀλλὰ δὲν γίνεται.

ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ. — Ὁ μεταξὺ Ρωμηῶν ἀτελείωτος μονόλογος.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ. — Συζήτησις τοῦ Ρωμηοῦ μὲ τὸν ἑαυτόν του.

ΡΑΝΤΕΒΟΥ. — Ἑλληνικὸν ραντεβοῦ σημαίνει: «θὰ σὲ συναντήσω ἀπόψε μεταξὺ πέντε καὶ δώδεκα».

ΔΗΜΟΣ. — Ἄνθρωπος ἢ νεμικὸν πρόσωπον, ποὺ «ἐγέρασε σαράντα χρόνους κλέφτης».

ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ. — Ἀφοπλισμος τῶν ἄλλων.

ΦΟΡΟΣ. — Ξύλινον παράπηγμα εἰς ὡρισμένα σημεῖα τῶν λεωφέρων.

ΛΕΩΦΟΡΟΣ. — Ὅρα ἀνωτέρω τί λέω!

ΛΕΞΙΚΟΝ. Βιβλίον ποὺ περιέχει ὅλας τὰς ἀνθρωπίνας ἀνησιας ὡς ἀκατέργαστον ὕλην.

ΒΛΑΞ.— Ὅρα κριτικός.

ΚΡΙΤΙΚΟΣ. — Ὅρα ἀνωτέρω.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ. — Ὅρα Κονδύλης.

ΚΟΝΔΥΛΗΣ. — Ὅρα Βαλεντίνο.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ. — Ὅρα...τρεῖς παρὰ τέταρτο.

ΘΕΑΤΡΟΝ. — Μέρος. εἰς τὸ ὁποῖον ὅλαι αἱ θέσεις δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν κ. Παπαντωνίου.

ΘΕΣΙΣ. — Ὅρα Παπαντωνίου.

ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ. — Ὅρα «θέσεις».

ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ. — Ὅρα Γεωργιάδην.

ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ. — Οὐαὶ καὶ αλλείμενον ἂν πέσῃ στὰ χέρια του ποτὲ ὁ ἀνωτέρω!

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΚΤΚΝΙΑΤΡΟΥ

Κον Δ. ΛΑΛ. Ἐνταῦθα. — Ἡ πάθησίς σας ἐντελῶς θεραπευσιμος. Πρόκειται περὶ τῆς γνωστῆς νοσου Ἀψιλίας, ποὺ ἀπαντᾶται συχνότατα παρ' Ἕλλησιν. Ὅταν σᾶς μείνῃ μόνο ἕνα διόραχμον, ἀγοράσατε μίαν «Παπαρούναν». Θεραπεία ἄμεσος καὶ κεραυνοβόλος.

ΣΤΕΙΡΑΝ ΖΩΝΤΟΧΗΡΑΝ, Ἀγρίνιον. — Γιὰ ἀλλάξετε ἄνδρα καὶ μᾶς ξαναγράφετε. Ἴσως να μὴν εἴσθε σεῖς ἡ στεῖρα.

κ. ΑΘ. ΚΕΦ. — Πάσχετε ἐξ ἀεροφαγίας. Προτοῦ φᾶτε ἀέρα, νὰ τὸν κοπανίζετε λιγάκι.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗΝ ΝΕΑΝΙΔΑ. Δράμαν. — Οἱ συχνοὶ πονοκέφαλοί σας προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐπιμονην σας εἰς τὴν μοναχικὴν ζωήν. Ἴσως νὰ πταίῃ καὶ ἡ πόλις σας, ποὺ λέγεται Δράμα. Γιὰ δοκιμάστε ὀλίγην Καβάλλαν.

ΙΑΤΡΟΝ Π. Φ. Λάρισσαν. — Ἀφοῦ εἴσθε ἰατρός, διατί μᾶς ἐρωτᾶτε; Ἐφαρμόσατε θεραπείαν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας. Εἶνε ὁ καλύτερος τρόπος αὐτοκτονίας.

κ. ΛΕΟΝΤΑ ΚΟΥΚ. ἐνταῦθα. — Τὸ γεγονὸς ὅτι λέγεσθε Λέων δὲν ἀποτελεῖ ἐπαρκῆ λόγον ὅπως κατευθυνθῆτε εἰς κτηνίατρον. Διοτι λέγεσθε μὲν Λέων, ἀλλ' ὄχι Μακκᾶς!

ΥΣΤΕΡΙΚΗΝ ΚΑΛΟΓΡΑΙΑΝ. Ἅγιον Ὄρος. — Δὲν γνωρίζομεν πείαν συμβουλὴν νὰ σᾶς δώσωμεν. Ἐνομίζαμεν ὅτι εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες. Ἐξετάσατε τὸν ἑαυτόν σας καὶ ἐξακριβώσατε τὸ φῦλον σας. Ἀποστέλλομεν φωτογραφικὴν μηχανήν.

ΦΑΝΤΑΣΙΟΠΛΗΚΤΟΝ ΚΥΡΙΑΝ, Θεσσαλονίκην. — Ἔχετε πραγματικὰ μεγάλην δόσιν φαντασίας, ἡ ὁποία θὰ σᾶς εἶνε πολύτιμη ὅταν θὰ μείνετε χήρα.

ΕΞΕΧΟΥΣΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Ἕλλην θεατρικὸς κριτικος, του ὁποίου τὰ πόδια ἀνεπτύχθησαν ὑπερφυσικὰ ἀπὸ τὸ πολὺ γράψιμο.

παπαροῦνα

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
(ΣΤΗ...ΖΟΥΛΑ)

ΟΙ "ΤΙΤΛΟΙ ΜΑΣ,, ΕΙΣ ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ!

ΘΕΛΕΤΕ ΤΙΤΛΟΥΣ, ΠΟΛΛΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ;

Η "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ,, ΣΑΣ ΓΕΜΙΖΕΙ ΜΕ ΤΙΤΛΟΥΣ!

ΙΔΟΥ ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ ΜΑΣ:

ΤΡΟΜΕΡΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ 2 ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ!

Ο "ΛΕΩΝ,, ΣΥΜΠΛΕΚΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ "ΠΑΝΘΗΡΑ,, ΚΑΙ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΖΕΤΑΙ ΥΠ' ΑΥΤΟΥ!

ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΝΑΣΤΑΤΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΣΧΕΤΙΚΩΝ ΦΗΜΩΝ

ΦΩΝΑΙ: ΑΙΣΧΟΣ!

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ!

ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΑΙ ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ!

ΠΑΡΑ ΤΑ ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΤΙΚΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΣΥΝΕΒΗ ΤΙΠΟΤΕ!

Η ΒΟΥΛΗ ΨΗΦΙΖΕΙ ΝΟΜΟΝ ΟΠΩΣ ΜΗ ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΠΛΕΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΛΟΙΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΘΗΡΙΩΝ, ΔΙΟΤΙ ΕΞΑΠΤΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΙΜΟΒΟΡΑ ΕΝΣΤΙΚΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ!

(Λόγω πληθώρας τίτλων, τὸ κειμενον τῆς ἀνωτέρω εἰδήσεως δεν δημοσιεύεται εἰς τὴν «Παπαρουναν», ἡ ποία παραπέμπει τοὺς ἀναγνώστας της εἰς τὸν καθημερινὸν τύπον).

ΑΠΑΓΩΓΗ

Ἐτιμωρήθη μὲ μηνιαίαν ἀποβολὴν ἀπὸ τὸ γυμνάσιον εἰς τὸ ὁποῖον φοιτᾷ ὁ μαθητὴς Μέμνων Ἀστραχᾶς διότι ἐφωράθη ἀγνοῶν τὴν μαθηματικὴν μέθοδον τῆς «εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς».

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΥΠΟΘΗΚΑΙ

Ἀγάπα τὸ φίλο σου σὰν τὸν ἑαυτό σου καί....τὸν ἑαυτό σου ἀκόμα περισσότερο.

***

Ἐκεῖνο ποὺ ἐσὺ μισεῖς...θὰ ὑπάρχῃ κάποιος λόγος ποὺ δὲν τὸ θελεις.

***

Μὴν θγάλῃς τὸ μάτι τοῦ ἄλλου, ὄχι! Μὴν τοῦ τὸ θγάλῃς γιατί... σὰν στραβὸς, μπορεῖ νὰ πέσῃ ὕστερα....ἀπάνω σου!

13η ΩΡΑ

ΖΗΛΩΤΗΣ

Θὰ γίνω ζηλωτὴς, ρὲ σύ, μαχαῖρι (θὰ θαστάω,
τὴν κόρη μου καὶ τὸ γαμπρὸ γραμ- (μὴ θὰ θλαστημαω,
κατάρες κι' ἀναθέματα,
θάνε τὸ ψωμοτοῦρι μου
καὶ θὰ διψάω γιὰ αἵματα
κι' οὖλος ὁ κόσμος νὰ χαθῇ θὰ θέ- (λω γιὰ χατῆρι μου.

Θέλω νὰ γίνω τοῦ Χριστοῦ, ρὲ, ζη- (λωτὴς καὶ θρῆσκος
γιὰ νὰ μετράω «πόσα κὰ» τῆς ἐκ- (κλησιᾶς ὁ δίσκος
καὶ ν' ἀναδεύω — ὦ χάρες!—
τὶς πενταροδεκάρες,
νάχω λεφτὰ μὲ τὸ σωρὸ
κι' ὅσα περσότερα μπορῶ
νὰ πίνω, νὰ μασσάω
καὶ ὅπου θλέπω ἁμαρτωλὸ—Θεέ (μου!— νὰ λυσσάω.

Αἴ, ρὲ, καὶ νἄμουνα ἀπ' αὐτὴ τῶν (ζηλωτῶν τὴ στόφα
ἄχ, κενωνία σκρόφα,
θἄμουνα τώρα πλούσιος
ποτὲς ἀπ' τὴ μασέλα μου δὲ θἄλειπ' (ὁ ἐπιούσιος,
θἄμουνα εὐὐπόληπτος πολίτης Πει- (ραιῶς
καὶ ἡ θλακεία τῆς πίστης μου θὰ- (ταν ὁ θυρεός...

Μὰ τώρα. ἀλλοί μου κι' ἀπ' ἀλλοι
τί νὰ σοῦ κάνω ὁ δόλιος
ποὺμ' ἕνας διάθολος φτωχὸς
καὶ τέρας ἀποφώλιος
στὴ γῆ αὐτὴ τὴν ἄτιμη
ποὺ κάργα ὑποφέρω,
γιατί ἀπὸ εὐλάθειες
κ' ὑποκρισὲς δὲν ξέρω.

Γιὰ τοῦτο τ' ἀποφάσισα
καὶ θὰ καλογερέψω
νὰ πῶ καὶ γὼ πὼς μάσσησα
κι' ὄχι ὀρθὸς νὰ ρέψω.
Στὸν κόσμο αὐτὸ τὸ ματαιο
θὰ καμωθῶ τὸ θρῆσκο
καὶ θὰ γενῶ πρωταθλητὴς
στῆς ἐκκλησιᾶς τὸ δίσκο.

ΦΟΝ ΦΑΠΠΕΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΕΡΑΣΤΩΝ

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΟΡΚΟΥ ΠΕΡΙ ΑΙΩΝΙΑΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΗΜΙΣΕΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΟΥ.-ΟΛΑΙ ΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ. - ΔΙΑΦΥΓΗ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΡΑΣΤΙΔΟΣ

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΟΤΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΑΦΙΣΕ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΝ ΚΑΙ ΕΠΙΑΣΕ ΤΗΝ ΜΑΛΛΙΑΡΗΝ.-ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΩΝ.-Η "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ,, ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ

ΧΑΛΑΝΔΡΙ (Μεσάνυχτα Σαββάτου πρὸς Κυριακὴν). — Μὲ μεγάλην χαρὰν οἱ κάτοικοι τοῦ ἐξοχικοῦ αὐτοῦ προαστείου ἐπληροφορήθησαν ἀπὸ τας ἐφημερίδας ὅτι κατά τινα νύκτα Σαββάτου πρὸς Κυριακὴν τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ προάστειον εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ δεχθῇ εἰς τοὺς κολπους του τὰς μαθητρίας ἐκδρομεῖς τοῦ Γυμνασίου θηλέων Θεσσαλονίκης. Τὸ ἀξιοσημείωτον αὐτὸ γεγονος παρῆλθε ἐντελῶς ἀπαρατήρητον καὶ οὐδεὶς θὰ ἔπαιρνε μυρευδιαν περὶ τῶν γενομένων, ἐὰν τὸ πρᾶγμα δὲν καθίστατο γνωστὸν ἐξ ἀκριτομυθιῶν τοῦ κανδηλανάπτου τοῦ ἐξωκκλησίου τῆς «Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας», τοῦ εὑρισκομένου ἔξωθι τοῦ Χαλανδρίου καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε γνωστὸν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Νεράϊδα». Ὄντως, ὁ γερὸς αὐτὸς πόντος ποὺ εἶνε ὁ κανδηλανάπτης τοῦ ἐξωκκλησίου μᾶς διηγήθη πῶς ἀκριβῶς συνέβησαν τὰ θαρυσήμαντα αὐτὰ μὴ συμθαντα.

—Ἦτο ἡ ὥρα πρώτη μετὰ μεσονύκτιον, μᾶς εἶπεν ὁ φιλόθρησκος κανδηλανάπτης καὶ τὸ (ἐκκλησιαστικόν μας) κέντρον ἦτο θεόθυσμένον εἰς τὸ σκότος, ὁπότε ἀντελήφθημεν ὁμάδα παρθένων ἐν στολῇ, αἱ ὁποῖαι μὲ μεγάλην συστολὴν ἐπροχώρευν πρὸς τὸ ἐξωκκλησιον. Ὑπεθέσαμεν ἀμέσως, — καὶ ἐδικαιώθημεν ἄλλως τε εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας! — ὅτι ἐπρόκειτο περὶ εὐλαθῶν προσκυνητριῶν τοῦ ἱερεῦ τεμένους τῆς «Νεράϊδας». αἱ ὁποῖαι ἤρχοντο ὅπως ἐκδηλώσουν τὸν σεβασμόν των πρὸς αὐτὸ καὶ νὰ αἰνέσουν τὸν Κύριον ἐν πιάνοις εὐήχοις, ἐν ἠχῳ σάλπιγγος, τρεμπας, σαξεφὼν καὶ τζάζ. Τοῦθ' ὅπερ καὶ ἔγινεν. Αἱ σεμναι καὶ συνεσταλμέναι μαθήτριαι ἔφαγαν καὶ ἔπιον ἐν πάσῃ εὐπρεπείᾳ καὶ κατα νύξει καὶ ἐχέρευσαν τὸν χορὸν τοῦ Ζαλόγγου μέχρι τῶν πρωΐνῶν ὡρῶν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐνδόξου αὐτῆς σελίδος τῆς ἱστορίας μας, κατόπιν δὲ ἀνεχώρησαν εἰς τὰ ἴδια, μὲ κάθε διάκρισιν, ἀφήσασαι εἰς τοὺς καθαλλιέρους των τὴν πεζὴν φροντίδα νὰ πληρώσευν τὰ τεθραυσμένα!

Ποῦ ἔγκειται λοιπὸν τὸ σκάνδαλον; Ἐρωτῶμεν καὶ ἀπάντησιν δὲν ἀναμένομεν.

ΑΠΟ ΤΗ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ "ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ,, ΤΟΥ "ΠΕΡΟΚΕ,,

Οἱ παπαρουνίτσες τοῦ «Περοκέ». — Τὰ ὡραῖα κορίτσια τοῦ ὡραίου μπαλέττου τῆς «Παπαρούνας» τοῦ «Περοκέ», ποὺ θαυματουργοῦν κάθε βράδυ μὲ τοὺς χορούς, κρεασιὸν τῆς ἐμπνευσμένης χορεογράφου δίδος Κούλας Γκιουζέππε. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ αἱ δεσποινίδες: Ζαφειρίνη Γκιουζέππε, Λοῦλα Λεούση, Λολόττα Τσουμπρῆ, Σοφία Σταματίου, Μαρίνα Γιώρτζη, Σάσα Δημάκη, Λιλὴ Πετροπούλου.

(Σκίτσα κ. Ν. Νομικοῦ)

ΘΕΑΤΡΟΝ "ΠΕΡΟΚΕ,,

ΜΑΥΡΕΑΣ - ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ - ΣΥΛΒΑΣ - ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΙΤΗ ΑΡΣΕΝΗ, ΝΕΛΛΗ ΡΟΖΙΕ, ΝΙΝΑ ΣΥΛΒΑ κλπ.

ΝΙΚΟΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ, Γ. ΔΙΑΝΕΛΟΣ, ΑΠΟΛΛΩΝ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ κλπ.

ΜΠΑΛΕΤΤΑ, ΧΟΡΟΙ, ΣΚΕΤΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (ΠΩΛ ΝΟΡ). ΜΟΥΣΙΚΗ: ΚΑΤΡΙΒΑΝΟΣ.

Η «ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ» ΜΑΣ ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ!